

Visuri, gânduri, sentimente

ISSN 2783-9532

ISSN-L 2783-9532

VISURI ★ GÂNDURI SENTIMENTE

Școala Gimnazială
„Rareș Vodă”
Ploiești

nr. 1
2021
semestrul 1

Dragi cititori,

Revista Școlii Gimnaziale „Rareș Vodă” vă prezintă așa cum sugerează și titlul, gândurile, visurile și sentimentele elevilor din clasele primare și gimnaziu.

Astfel, veți putea găsi în paginile ei informații, desene, jocuri, interviuri, performențele elevilor, rezultate de la concursuri precum și pagini amuzante.

Acesta este primul număr al revistei și ne dorim să evolua. Așteptăm mai multe materiale, sugestii și idei din partea elevilor.

Mulțumim profesorilor colaboratori, D-lui Director și elevilor care s-au implicat în realizarea revistei.

În speranța că visurile, gândurile și sentimentele noastre vor ajunge la voi, bucurați-vă mintea și sufletul!

Vă dorim lectură plăcută!

Cu drag,
redactor Prof. inv. primar Cătălina Diaconu

Redacția

Redactor șef: prof. inv. primar **Cătălina Diaconu**

Colectivul de redacție: director prof. **Răzvan Bîgiu**, prof. **Andreea Calestru**, prof. **Diana Lemnaru**

Profesori colaboratori: prof. lb. română **Andreea Calestru**, prof. matematică **Daniela Badea**, prof. istorie **Răzvan Bîgiu**, prof. biologie **Alexandru Iordache Daniela**, prof. lb. franceză **Isabela Atodiresei**, prof. ed. tehnologică **Mihaela Negoită**, prof. itinerant **Violeta Winderman**, prof. sport **Adrian Samoilă**, institutor **Ana-Maria Prodan**, prof. inv. primar **Daniela Oprea**

Perspective

Cu o istorie începută în 1868, Școala Gimnazială „Rareș Vodă” este deținătoarea unei tradiții în învățământul ploieștean care nu poate fi invocată de multe unități de învățământ din orașul nostru.

Din această cauză datoria noastră, a celor de azi, este să îngrijim patrimoniul spiritual și material primit de la înaintași, dar și să ne aducem contribuția la îmbogățirea acestuia, în primul rând prin livrarea către societate a unor absolvenți adaptați realităților contemporane.

Pentru îndeplinirea acestui deziderat considerăm că infrastructura școlară trebuie actualizată în permanență în paralel cu o creștere semnificativă a calității actului didactic. Iar pentru ca infrastructura școlară să se îmbunătățească credem în parteneriatul cu autoritățile publice locale și în inițierea unor parteneriate noi în sfera privată care să contribuie la amenajarea spațiului școlar, la dotarea sălilor de clasă cu materiale și mobilier didactic, similare instituțiilor de învățământ din comunitatea europeană.

Susținerea procesului educativ la un nivel calitativ înalt este condiționată, așa cum spunea Spiru Haret, de moralitatea atmosferei ce învăluie școlarul din momentul intrării sale în școală, stare izvorâtă credem și din continua perfecționare a personalului școlii, motiv pentru care vom face demersurile necesare ca formarea și perfecționarea profesională să fie o realitate, finanțată conform prevederilor Legii Educației Naționale și în consecință școala să pună sub ochii elevilor exemple înălțătoare.

Credem că infrastructura școlară și calitatea actului didactic au nevoie de un al treilea pilon pentru ca dezideratului nostru să fie sustenabil și să aibă o bază solidă. Ne referim la coeziunea comunității școlare! Între școală, părinți, elevi, autorități locale, organizații și asociații nonguvernamentale, agenți economici trebuie să existe o legătură puternică manifestată prin colaborare, comunicare și încredere. Astfel considerăm că niciun copil din comunitate nu se va simți abandonat și va trăi sentimentul apartenenței la un grup puternic în care îi este încurajată dezvoltarea armonioasă. Pentru Școala Gimnazială „Rareș Vodă”, fiecare copil contează! De aceea angajamentul nostru față de comunitate se transpune în 3 obiective pe care le considerăm realizabile pe termen scurt: 1). combaterea abandonului școlar până la 0%; 2). combaterea absenteismului școlar în așa fel încât niciun elev să nu aibă nota scăzută la purtare din cauza absențelor acumulate; 3). combaterea eficientă a violenței și bullying-ului în mediul școlar prin creșterea gradului de siguranță în perimetrul școlii, angajarea unității în parteneriate cu această tematică, îmbunătățirea supravegherii video în interiorul cât și în exteriorul școlii.

Obiectivul posibil de atins pe termen mediu se referă la succesul admiterii la liceu, pe care îl vom putea bifa ca realizat

atunci când fiecare elev din școală își confirmă opțiunea realist aleasă alături de părinți, prin accederea la liceul sau profilul dorit. Experiența anului trecut școlar, când elevii claselor a VIII-a au reușit să fie admiși la prestigioase colegii (Colegiul Național „Nichita Stănescu” – 1 elev, Colegiul Național „I.L. Caragiale” – 2 elevi, Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” – 1 elev, Colegiul de Artă „Carmen Sylva” – 1 elev, Colegiul „Spiru Haret” – 11 elevi) ne dă dreptul să credem că obiectivul propus este unul realist.

Pe termen lung obiectivul dorit de noi este asumarea de către fiecare elev al școlii a unui comportament acceptat social, implicat, responsabil, atent și respectuos față de ceilalți, față de mediul înconjurător și natură, tolerant și nediscriminatoriu.

Am traversat o perioadă grea, în care comunitatea școlară a fost pusă la încercare, în care fără parteneriatul real școală - familie, pierderile elevilor noștri ar fi fost majore. Pentru că am înțeles vulnerabilitățile accentuate de criza sanitară pe durata școlii online, am pus la dispoziția elevilor noștri, indiferent de clasă, aproximativ 100 de tablete și am oferit în permanență asistență tehnică, pentru ca fiecare copil să beneficieze în continuare la dreptul fundamental la educație.

Prin demersuri susținute, am reușit ca în acest prim semestru al anului școlar să acordăm peste 30 de burse de merit și să recompensăm acei elevi care au obținut rezultate școlare remarcabile în precededentul an școlar și poate astfel să-i motivăm pe toți elevii să se implice și mai mult în procesul didactic.

Vom continua să îngrijim spațiul din curtea școlii, să insistăm pentru refacerea gardului la localul din strada Vornicul Boldur nr. 3, să promovăm mai mult „bijuteria arhitectonică” din strada Rareș Vodă nr. 2 și să nu ratăm nicio oportunitate de a fi parteneri ai autorităților locale în proiecte derulate cu fonduri europene. De asemenea, ne dorim să dezvoltăm dimensiunea europeană a școlii prin demararea unor noi proiecte Erasmus+ care să ofere elevilor și personalului școlii șansa de a călători în țările Uniunii Europene și să intre în contact cu alte culturi și alte sisteme educaționale.

Salutăm reparația revistei școlii noastre, îi dorim de acum înainte o evoluție neîntreruptă pentru a purta în paginile ei „visurile, gândurile și sentimentele” generațiilor trecute, prezente și viitoare, toate însă legate sufletește de același loc.

Un An cu Bine!

Director,
prof. **Răzvan-Cristian BÎGIU**

Amintiri... Amintiri...

„Noi am învățat carte!”. Sunt cuvintele unei foste eleve, Camelia Magdalena Goidan, care e profesoară în Suedia. Am întrebat-o cum se descurcă în limba suedeză, la toate materiile pe carte le predă. „Păi, noi am învățat carte, doamna dirigintă”. La noi în gimnaziu studiasse numai franceza și spaniola.

În 1974, când am venit ca profesoară de franceză, cred că Școala nr. 9 a fost prima școală din Ploiești, unde se predă limba spaniolă. Colega noastră Henrica Tvardoclib era profesoară de spaniolă la noi, copiii dumneai erau elevii noștri (azi Robert - antrenor de baschet, iar Eduard - inginer chimist).

Efectivul de elevi era foarte mare, aveam uneori clase paralele de la A până la D sau E. La școala noastră veneau elevi și de la Moara Nouă, iar unii se înscriau chiar dacă nu aparțineau de noi, pentru că era școala părinților lor și mai ales veneau pentru profesorii noștri, Maria Potlog de limba română, sau profesoara de matematică Silvia Lupulenco.

Se învăța în localul din str. Roșiori și în localul din str. Rareș Vodă, fiecare cu câte 4 săli de clasă. În urma cutremurului din 1977, am fost găzduiți de Liceul Economic de pe str. Vornicul Boldur, până în toamnă, iar apoi a devenit localul nostru. Distanța dintre cele două localuri, atunci ni se părea un fleac. Mai ales profesoarele de limbi moderne se plimbau în recreație de la un local la altul, pentru că aveau ore și la ciclul primar.

Reamintesc că elevii noștri proveneau din familii modeste. Nu pot uita răspunsul unei mămică, când am sfătuit-o să-i cumpere fetei un curs tocmai apărut la Alianța Franceză. Mi-a spus că nu-și poate permite din salariul de țesătoare la Fabrica Dorobanțu. Eleva a intrat la secția intensivă limba franceză de la Liceul Mihai Viteazul și apoi a studiat în Franța.

Îmi amintesc de serbările școlare trimestriale, care se desfășurau uneori într-o sală de festivități închiriată, dar de cele mai multe ori pe scena din localul vechi, unde se afla pianul școlii. Scena era amplasată între laboratorul de chimie și sala de limba română (cea din stânga). În scena se intra prin sala de clasă, unde erau trepte și o ușă, care dădea în scenă. Programele erau variate: dansuri populare, dansuri moderne, cor, recitări, soliști, montaje artistice originale, piese de teatru, etc.

În anul în care am coordonat programul noi două (doamna Cristescu, profesor limba română și cu mine) țin minte ca s-a ținut serbarea într-o zi foarte geroasă și fără cursuri, ca să poată asista cât mai mulți părinți, elevi și rude. La realizarea programului participau aproape toți: elevi, învățători și profesori, cu momente pregătite desăvârșit, în română, engleză și franceză. De montaje, recitări, piese și scenete, ne ocupam noi, în frunte cu prof. Maria Potlog, Elvira Cărnău, Nicoleta Chițaniuc, etc.

Corul școlii a fost dirijat, în ultimii ani, de prof. Gheorghe Neagu. Menționez că școala s-a mândrit cu spectacole de înaltă ținută, date în oraș cu diferite ocazii, la Liceul

„Mihai Viteazul” sau televizate.

Vă povestesc cum s-a reparat în timp record vechiul local din str. Rareș Vodă. Era pe vremea pionierilor, la începutul vacanței mari, când am trimis într-o tabără gratuită pentru pionieri cu rezultate excelente, două eleve din clasa a VII-a: Andreea Vișan din clasa a VII-a B, comandanta unității de pionieri și Ioana Călinescu din clasa a VII-a A. La festivitatea de deschidere a taberei, au participat notabilitățile județului (conducerea de partid). Când pionierii au fost întrebați dacă au tot ce le trebuie la ei la școală, cele două eleve ale noastre s-au plâns de faptul că la noi se țineau cursurile în 3 schimburi. S-a dispus imediat alocarea fondurilor necesare pentru reparații, iar pe 15 septembrie, școala a început cursurile normale. Minunea s-a datorat curajului acestor eleve, care au ieșit în față și-au relatat situația noastră. Erau bine informate și știau că aveam și planurile de fezabilitate, întocmite de un părinte arhitect, iar lucrările trenau din lipsa banilor. Eleva Andreea Vișan e acum jurnalistă la TVR (absolventă și de ASE), iar Ioana Călinescu, economistă. Și fostul viceprimar al municipiului, Cristian Ganea a fost elevul nostru.

Ce excursii frumoase făceam!!!! Câte amintiri de neuitat cu colegi, precum Maria Potlog, Paul Nedelcu, Cornelia Caplan, Maria Mirel, Doina Ștefănică (Petrescu) și alții!

Îmi amintesc cu plăcere și de munca de bibliotecar, efectuată în afara orelor de curs și a muncii de diriginte. Este adevărat că tremuram de multe ori de frig, fiindcă sala era mare și se încălzea greu. Sunt mulțumită că am încercat să-i atrag pe elevi spre lectură și nu uit cu câtă satisfacție îmi povesteau despre carte când mi-o înapoiau.

Colegele noastre, profesoarele Silvia Lupulenco și Doina Ștefănică la matematică, Maria Potlog, Veromica Moiceanu și Coralia Cristescu la română, și Maria Mirel la istorie, au avut elevi cu rezultate remarcabile la olimpiade.

Amintesc doar câteva nume de foști elevi, cu care ne mândrim: Oana Ciocan (Stanca), acum doctor în hematologie la Spitalul Colțea și conferențiar universitar, Cristian Ganea, fost viceprimar, Raluca Buturugă (Mirel), avocat la Tribunalul Prahova, Carmen Ion (Băjenaru), director la Colegiul Național „I.L. Caragiale” (liceul tatălui meu, al meu și al fiului meu), Diaconu Costin, medic dermatolog, Cristina Surdu comisar, Anton Savelovici, doctor în teologie și lector la Facultatea de Teologie din Târgoviște, Cristina Turcu, profesor de matematică, Ana Maria Badea, profesor de matematică, Gabriela Ivan (Dinu), medic la laboratorul Spitalului Județean Ploiești, Iuliana Ivan, absolventă a două facultăți la Brașov, Adriana Cazacu, medic la Ana Aslan, Mihai Niculescu, profesor de istorie, Tatiana Teodor (Pietricica) farmacistă, Loredana Dabija, economist la fostul IPCUP și alții.

Am mesaje de la diverși elevi care locuiesc și muncesc în Anglia, Italia, Suedia, care își amintesc cu nostalgie de anii de școală, de învățătorii și de profesorii lor.

Școala noastră a fost și sper să rămână printre școlile apreciate din oraș și, așa cum a spus Petru Rareș: „Vom fi ce-am fost și mai mult decât atât”.

profesor Maria Elena Sorescu

Nostalgie

Dora Alexandra Ion (promoția 2011)
absolventă a Facultății de Comunicare și Relații Pubice, SNSPA

Mă cuprinde un fior doar la gândul că nu pot da timpul înapoi, nu pot retrăi cele mai frumoase și calde momente, iar amintirile-mi sunt singurele surse ce-mi provoacă ochii la duel.

Anii de școală sunt cei mai frumoși. Auziti asta destul de des, așa cum o auzeam și eu. Însă nu există încă o materie în școală despre emoții, despre trăiri, despre a învăța cum să prețuiești lucrurile mărunte care îți bucură sufletul. Sau poate există un procent din materii care te îndeamnă spre asta, așa cum au fost la mine orele de desen și de limba română. Nu voi aduce în discuție partea reală aici, poate doar puțin, ca să-i transmit domnului profesor că dânsul este singurul motiv pentru care am încercat să nu am o medie de 4 la matematică.

Revenind la frumos, frumosul l-am descoperit în liniile curbe pictate multicolor, în poeziile scrise naiv, cu priceperea unui copil, poate nu pline de înțeles, dar pline de puritate. Dar știți ce a fost cel mai important? Încrederea! Nu încrederea în mine, pentru că pe aceasta am dobândit-o chiar poate prea târziu, ci încrederea pe care profesorii mi-au acordat-o. (Iar aici vreau să amintesc căldura doamnei profesoare de română, zâmbetul doamnei profesoare de desen, severitatea și tonul doamnei profesoare de biologie și „castanele” domnului director)

Eram o elevă emotivă, aș fi plâns la cel mai mic ton ridicat, însă căldura pe care am primit-o în anii de școală mi-au dat curajul să mă exprim prin pasiuni, prin pictură și poezii. Însă, peste toate, nu am fost singură, am avut alături prieteni care se îndreptau spre același țel, o mână de copii cu pasiuni

comune, cu o dorință aprigă de competiție și cu un zâmbet larg mereu pe față. Ștefania, Cosmin (sau Vali), Alexandra, Alex, Cecilia, Raluca, Robert, Demi, Marius sunt doar câteva nume la care tresar. Ei mi-au fost aproape în primii ani de viață și alături de ei am trăit cele mai frumoase momente din copilărie.

Astăzi am aproape 25 de ani, încă pictez și scriu poezii, lucrez în Marketing, locuiesc în București și sunt în plină grabă să-mi cumpăr o casă. Pe scurt, sunt un om mare, am responsabilități, am gânduri, am probleme la birou, iar în puținul timp liber alerg între București și Ploiești, să-mi mai văd părinții.

Vă voi spune la final un lucru pe care eu l-am învățat abia acum. Învățați să aveți încredere în voi și să vă iubiți pe voi mai presus de toate. Nu este egoism, este o gândire sănătoasă, pentru succes pe toate planurile. E greu să te iubești, e poate mai greu să te placi pe tine decât pe ceilalți, însă mi-aș dori să-mi urmați măcar 10% dintre voi sfatul, iar peste ani, o să vă dați seama că am avut dreptate.

Îmi doresc să vă cunosc, să trăiesc puțin prin voi sentimentele acelea unice! Dacă situația nu e roz în privința pandemiei, ne putem cunoaște online, iar dacă lucrurile se îmbunătățesc, mă autoinvit pentru câteva clipe în viețile voastre colorate. Data și ora le alegeți voi!

Cu drag, o fată!

P.S: Dacă ai 10 minute libere, citește o pagină dintr-o carte!

Interviu

Într-o dimineață însorită de început de ianuarie, am avut plăcerea revederii cu o colegă de care mă leagă multe amintiri de suflet, o colegă care, deși pensionată de câțiva ani, ne vizitează constant, ne dă idei, ne sprijină cu o energie molipsitoare. E vorba de doamna profesor de educație plastică, Marilena Ghiorghită, căreia îi mulțumesc pentru că a acceptat fără a sta pe gânduri să depănăm amintiri...

Ce amintiri vă leagă de școala noastră?

Amintirile mele din școala Rareș Vodă sunt frumoase, profunde și de neuitat, dovadă faptul că și azi țin legătura nu numai cu colegile, dar și cu foștii mei elevi. Și, nu întâmplător... colaborăm, în sensul schimburilor de idei, proiecte, iar foștilor elevi, în prezent studenți la Arte, Arhitectură sau absolvenți deja, le urmăresc traseul artistic, profesional, drumul de viitor în domeniul atât de frumos al artei, al culturii.

Ce a însemnat pentru elevi contactul cu dumneavoastră? Ce destine ați modelat, ați schimbat?

Pot să spun că sunt mândră de faptul că am contribuit la descoperirea și la formarea lor ca tinere talente, și, prin sfaturile mele, le-am îndrumat pașii către acest minunat domeniu artistic, creativ și către o educație completă.

Au învățat să se descopere pe sine, să-și facă o imagine corectă și completă a tot ce-i înconjoară, să îndrăznească nu numai să viseze, dar să și realizeze, cu efort, cu muncă, tot ce-și propun.

Ce activități v-au rămas în amintire, aproape de suflet?

Îmi amintesc cu bucurie lecțiile deschise desfășurate cu ceilalți colegi profesori, lecții în care poezia, muzica, desenul sau chiar istoria se împleteau în ora de curs și ora trecea așa de repede, încât elevii mă întrebau pe când mai facem o oră asemănătoare...

Sau n-am să uit vreodată, cum sunt convinsă că nici elevii mei nu o vor face, taberele de pictură de la Breaza, Cornu, Câmpina, unde micii artiști pictau prima lor pânză, lucrări care au rămas amintire, expuse în școală, pentru generațiile viitoare...

Ce recomandări aveți pentru elevii generației „online”?

Chiar dacă elevii de azi sunt atrași mai mult de materii precise, tehnice, le pot spune că frumosul, armonia culorilor, estetica îi înconjoară în orice mediu ar trăi, ar lucra și nu se poate trăi fără aceste minuni lăsate de Dumnezeu și, pe de altă parte, fără o educație polivalentă, fără cultură.

Amintiri colorate

Deoarece acesta a fost drumul meu, un drum al culorilor și al frumosului. Al tehnicilor picturii, al mirosului de culori de ulei și terebentina, a pensulelor și al panzelor pe care a urmat să imi astern viitorul.

Lasând la o parte nostalgiile și amintirile din timpul școlii, ca fosta eleva a Școlii Generale Rareș Voda nu pot scrie în câteva rânduri decât despre cel mai important moment în slefuirea viitorului meu.

Acesta a fost contactul cu diriginta mea, Doamna Prof. de Desen Ghiorghita Marilena. Dăna a fost omul și pictorul care a văzut ce pot și care m-a îndrumat, dar mai ales a avut încredere în mine că voi merge mai departe către drumul artelor plastice.

Poate pare puțin, însă încrederea unui singur om poate schimba viitorul cuiva cu gingașie și suflet depus, în cazul meu, mai ales pe hartie. Pentru o eleva atât de emotivă ca mine, nu pot descrie în cuvinte cât de mult a însemnat. De la dăna am primit la sfârșitul clasei a opta prima mea „diploma” de artist, ce parca prevestea viitorul ce avea să vină.

A urmat apoi un drum lung și pe alocuri anevoios, dar pe care am reușit să merg cu succes mai departe.

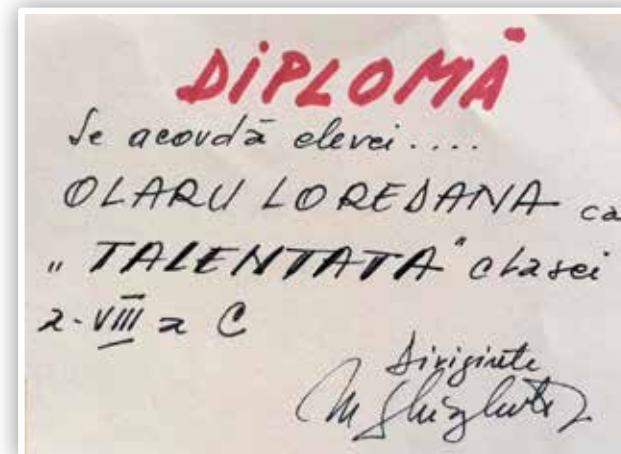
Acum la rândul meu cadru didactic și artist plastic, absolventa de Universitate și Master în cadrul UNARTE București, primind anul acesta și prima mea clasă de dirigentie, realizez cât de mult am contat cei 4 ani de gimnaziu în drumul meu de mai târziu. Atât de mult poate să facă încrederea unui profesor în tine, ca elev. Acum pot doar să sper că voi putea înflori și eu în rândul elevilor mei aceași încredere și devotament pe care și eu, la rândul meu, le-am primit de la profesorii mei.

Vă ofer un sfat, cu aceeași gingașie și emoție pe care am primit-o și eu, să vă pretuiți anii de școală, profesorii și colegii, iar undeva în viitor poate veți asterna asemenea mie acum, începutul vieții voastre de adult. Vă doresc să fie una de succes, în care să vă amintiți cu drag parcursul vostru început pe băncile școlii.

În lucrările atașate veți vedea lucrarea cu care am intrat la facultate, și apoi lucrări din parcursul meu ca pictor. Veți regăsi teme plastice și tehnici diverse, de la tempera, ulei, pastel.

În încheiere, vă doresc să găsiți în fiecare zi frumosul din jurul vostru și să opriți câteva secunde pentru a contempla frumusețea fiecărei zile, dar mai ales a fiecărei încercări ce va urma.

Semnat, o fostă elevă.

Scrisoare de pe băncile școlii

Cosmin Gandore (promoția 2011), absolvent al Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București

Dragă cititorule,

De ești elev, îți mulțumesc pentru interesul de a citi scrisoarea asta, și-ti spun doar atât, bucură-te pentru tot ceea ce ești acum, căci timpul, în momentul de față, îți este cel mai bun prieten! E răbdător cu tine, și atingerea lui blândă sădește în sufletul tău cele mai frumoase amintiri. Ca tine am fost și eu, fiind poate cel ce a stat în aceeași clasă ca a ta, ba chiar în aceeași bancă.

Aș putea să îți vorbesc despre fiecare colțișor al școlii, să te port pe orice străduță dimprejur, pentru a ajunge împreună pe poarta îngustă de intrare a elevilor. Desigur, înainte am trece pe lângă poarta profesorilor, de aceeași mărime și ea, privind la copertina de beton suspendată, a cărei umbră răcoroasă învaluiu în chip tainic plăcuța cu litere alb imaculate pe care citim în gând: „ȘCOALA GIMNAZIALĂ RAREȘ VODĂ, PLOIEȘTI”.

Mergem pe lângă gardul metalic, observând cum rigurozitatea fațadei dinspre stradă e îndulcită de umbrele tremurânde, mai lungi sau mai scurte, ale arborilor din fața școlii. Acestea se întind pe zidurile de un ocru cald și se preling prin ochiurile mari de geam, până înăuntrul claselor, acolo unde se amestecă împreună cu viața liniștită a orelor de curs. Elevilor le accentuează cutele hainelor și curiozitatea din priviri, iar profesorilor le dau un aer solemn atunci când, stând la catedră, par a fi niște busturi ce au prins viață. Odată intrați în curtea școlii, deosebit de generoasă prin cele două terenuri de sport, simțim că limitele fizice s-au dizolvat în jurul nostru și că putem alerga în voie, fără să fim îngrădiți în vreun fel. Clopoțelul își face simțită prezența la scurtă vreme, chemându-ne grăbit și zgometos în clasă. Trecem din nou printr-o ușă îngustă, iar de se întâmplă să o întâlnim pe femeia de serviciu în mica ei cămăruță o vom saluta cu același respect cu care am saluta orice profesor. E de ajuns să îi spunem „O zi bună!” având zâmbetul pe buze ca ziua ei să fie într-adevăr una bună. Holul ne pare nesfârșit de lung și înalt atunci când suntem singuri, sau neîncăpător și strâmt atunci când ne ciocnim de toți elevii grăbiți să iasă în pauze. Te invit să ne așezăm în bancă acum și să așteptăm în tihnă ora ce vine, citind din rândurile ce au mai rămas până la finalul acestei scrisori.

Școala e un spațiu al vieții, în care tu ești parte din ea, iar ea parte din tine. E o fântână cu dorințe, unde zi de zi îți verși câte puțin din visurile tale. Ai în spate dascăli care, cu o mână pe umărul tău și o privire blândă, te îndeamnă să închizi ochii și le dai drumul în apa ei ca de cristal. Fiecare dintre cei ce au trecut pe acolo au făcut asta, inclusiv eu. Iată, astăzi mă întorc la fântâna cu dorințe, și redescopăr că unii dascăli sunt tot acolo, cu aceeași mână ușoară pe umărul

elevilor și privirea neschimbată. Poate doar chipul le e ușor șlefuit de trecerea timpului. Mă aplec peste buza ei de piatră și sunt surprins că nu îl mai văd pe elevul pe care îl știu acum doar din poze. Însă îi văd toate visurile, lucind din adâncurile ei precum niște bănuți aurii scădați în razele soarelui. Din grămada nesfârșită de monede disting ca prin lupă cum pe fețele uneia dintre ele stă ștanțată silueta Universității de Arhitectură și Urbanism din București. Îmi dau seama că e visul de a deveni arhitect, ce a început timid chiar pe băncile acestei școli, sub îndrumarea unor profesori pe care îi ai și tu. Dragul meu prieten, îndrăznește să strângi în pumn cel mai de preț vis al tău și crede în tine, și mai ales în dascălii din jurul tău. Curaj, iar restul se va întâmpla de la sine!

De ești profesor, mă înclin până la pământ în fața ta și îți ridic până la cer mulțumiri pentru tot ce înseamnă! Mă simt din nou emoționat și șovăielnic în prezența amintirii tale, cu același gol în stomac pe care îl aveam atunci când ieșeam la tablă. Îți scriu stângaci aceste mulțumiri, cu priceperea pe care o are copilul când îi scrie prima felicitare mamei sale. Tu știu însă că vezi dincolo de conținut, de aceea pentru mine cea mai mare mulțumire ar fi mângâierea ta pe creștet sau sclipirea din ochii tăi atunci când vezi că eforturile muncii tale au dat roade. Tu, dascăle, ai văzut și dincolo de înfățișarea mea, de hainele mele, de locul de unde vin sau de numele din catalog. M-ai învățat să scriu, să desenez, să calculez, să cred, să alerg, să cercetez, și nu numai și de aceea pentru toate eu îți sunt recunoscător. Dar, mai presus de toate, m-ai învățat să mă descopăr și privirea ta caldă și mâna ta pe umăr mi-au dat curajul să-mi arunc în fântâna cu dorințe visul de a ajunge undeva unde nu puteam nici măcar să mă imaginez. Tu m-ai ridicat pe umeri însă și mi-ai arătat, timp de patru ani de zile, că orizontul de fapt se întinde la nesfârșit.

De ești părinte, adu-ți aminte că și tu ai fost elev cândva, de aceea să nu fii niciodată prea aspru sau neîngăduitor! Întoarce-te în trecutul tău, că să poți să îi fii alături în prezentul lui. Mai devreme sau mai târziu îți va mulțumi din plin pentru toate eforturile tale, așa că, ai încredere în el!

De ești unul dintre foștii mei colegi, să știi că am un deosebit respect pentru tine! Nu pot să sper decât că ți-ai găsit drumul pe care ți-ai dorit întotdeauna să mergi și că pentru ține școala nu a rămas golită de sens și de semnificație.

De ești oricine altcineva, îți mulțumesc că ai ajuns până aici!

Cu drag, gânduri bune tuturor!

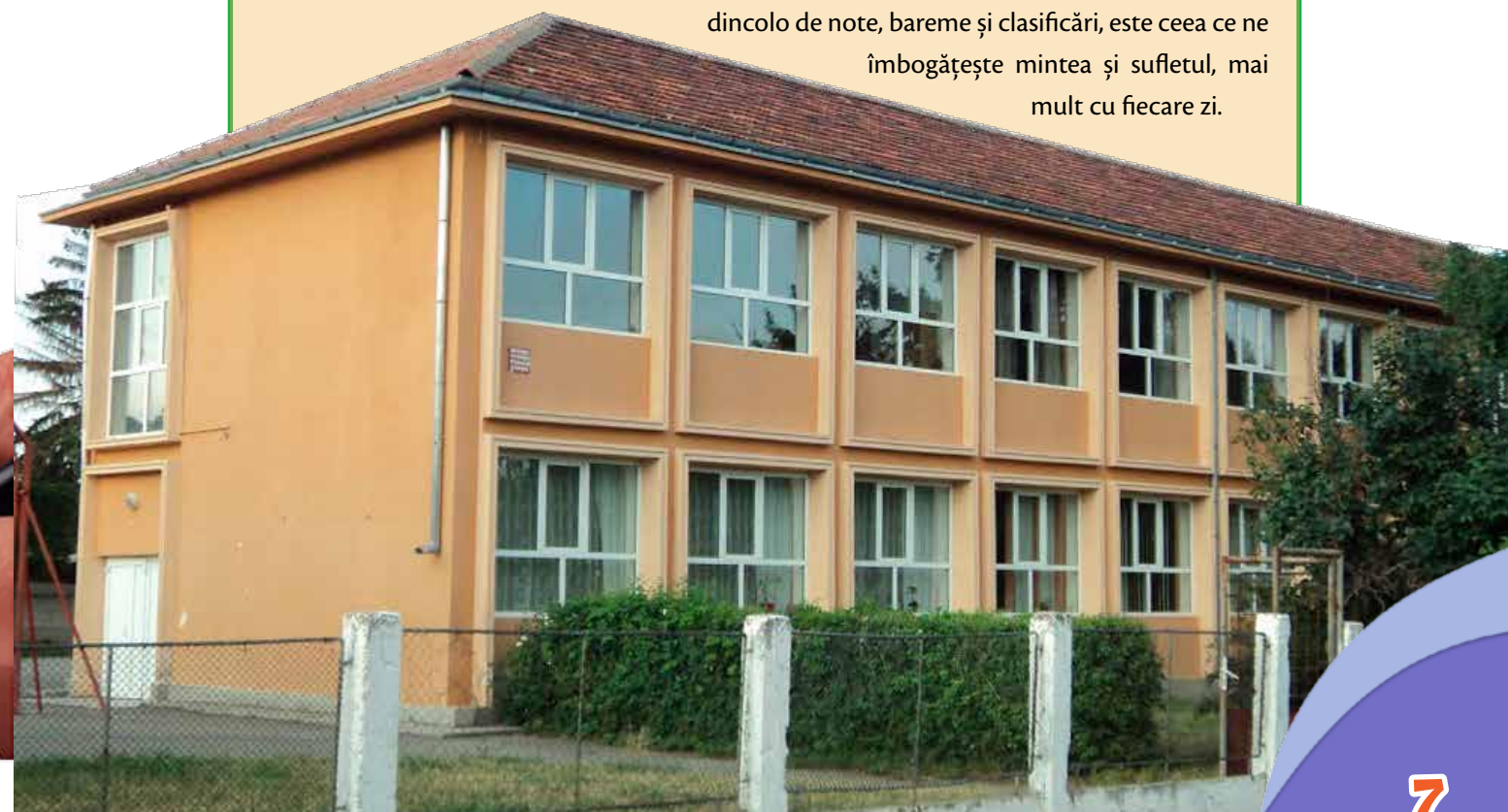
Școala, sursa cunoașterii

Mădălina Gheorghe-Tănase

artist plastic, profesor Colegiul de Artă „Carmen Sylva”

absolvent 1992

Școala Gimnazială „Rareș Vodă” este și școala mea. Aici, la Școala Generală nr. 9, cum se numea pe atunci, am învățat tainele abecedarului și primele cunoștințe despre lume, sub aripa caldă a doamnei învățătoare Elena Neculce, apoi am crescut în cunoaștere îndrumată de profesorii școlii, până în 1992. Bătea un vânt de libertate... Aveam 14 ani, o cale necunoscută deschisă de Revoluție și toată viața înainte. Îmi plăcea să aflu, să cunosc multe lucruri, dar cel mai mult îmi plăcea să desenez și să pictez. Doamna Marilena Gheorghiuță, doamna mea de desen, mă îndrăgea și m-a încurajat să urmez liceul de artă. Domeniul creativ este și va fi o cale de viitor, așa cum aveam să descopăr. Astfel am absolvit liceul și Universitatea de Arte, apoi am împărțit și altora din tainele artei, iar astăzi predau chiar la liceul de artă unde altă dată eram elevă. Activitatea mea e nedespărțită de școală, de artă și cunoaștere. Îi îndemn permanent pe copii să se raporteze la școală așa cum se cuvine, să primească de la fiecare profesor și de la fiecare lecție care le este transmisă tot ce se poate, pentru că Școala este o sursă de cunoaștere, iar cunoașterea, în orice domeniu ar fi, reprezintă creșterea spirituală de care avem permanent nevoie. Mergem la școală să ne vedem cu colegii, cu profesorii, mai nou doar pe ecrane, dar ceea ce câștigăm aici, fie că este o achiziție în plan teoretic, practic, chiar fizic, fie în domeniul științific, tehnic, cultural, artistic, este mai presus de întâlnirea dintre noi, dincolo de note, bareme și clasificări, este ceea ce ne îmbogățește mintea și sufletul, mai mult cu fiecare zi.

O livadă cu viață

Matei Alexandra Roberta,
clasa a VII-a A

Chiar dacă poate nu mă puteți crede, să știți că livada mea
Se aseamănă cu cea a vecinului meu, dar
Numai șapte pomi din livadă sunt mai speciali.

De exemplu, cel din colțul acela
Este cel mai urât pom din livadă,
El niciodată nu face flori sau fructe
Iar ramurile lui sunt aplecate în jos,
Aproape că ating pământul.

Dacă mai mergi puțin pe potecă,
Mai spre dreapta,
Se vede un pom bătrân, de aproape cincizeci de ani.
El spune mereu povești vrăbiuțelor
Care și-au făcut un cuib între ramurile sale.

După acest pom,
Este un pom foarte trist,
Care plânge mereu,
Iar frunzele lui sunt aplecate.
Pe lângă el, nici iarba nu crește,
Deoarece mereu curg lacrimi.

La stânga, se vede un pom
Înflorit și zâmbăreț,
Pe lângă care au crescut
Tot felul de flori,
Care mai de care mai colorate,
Și se aude ciripitul păsărilor,
Iar fructele lui vor fi foarte gustoase

Dacă ne uităm puțin mai în față,
Se vede un copac foarte înalt,
Dar el este foarte îngâmfat,
Deoarece, fiind mai înalt decât ceilalți,
Se crede mult mai frumos și mult mai deștept.

Al treilea pom de pe partea dreaptă
Este cel mai bârfitor.
În fața lui este o alee,
Cu un material asemănător cu smoala,
Deoarece la el nu poate ajunge nimeni.

Oamenii care l-au plantat
Au pus lângă el un pitic din lut,
Pentru a nu se simți singur.
Dar el, din răutate, s-a aplecat
Spre acest pitic și, când a picat,
O crenguță l-a dărâmat.

Iar ultimul copac
Este în spate de tot,
Deoarece el este foarte rușinos.
Când au început să îi cadă frunzele,
Mai avea puțin și se ținea de ele,
Pentru că el nu mai avea unde să se ascundă.
Dar, din toată livada,
El are cele mai bune fructe
Păcat că, dacă încerci să iei din ele,
Se ascunde în frunzele sale.

Însă gardul morăcănos
Care înconjoară toată livada
Strică tot aspectul ei,
Deoarece când copiii sar gardul
Pentru a culege fructe din pomi
El, din gardul frumos și vechi din lemn,
Se transformă în gardul rău de beton
Și cu țepi în vârf,
Iar săracii copii nu îl pot sări.

Aleea, pot să vă spun,
Că este cel mai frumos lucru din livadă,
Deoarece pe stânga și pe dreapta sunt flori
Iar ea este mereu zâmbăreată,
Chiar dacă toamna o plouă,
Iarna o ninge,
Primăvara o acoperă iarba,
Și vara moare de cald.
Ea este atât de fericită
Și așa va rămâne
Până la adânci bătrâneți.

Iar despre Bobiță, ce să vă mai spun?
El este un câțel model,
Mititel, dar grăsunel.
Toată ziua latră
Și stă-n cămașă curată.

El e un câțel model
Din livada cu căței
Nici Codiță, nici Ghețuță
Nu sunt ca el.

Dacă ar fi să vă spun despre tot
Ce se află în livada mea
Ne-ar apuca Crăciunul viitor
Dar această livadă este mai specială:
Ea are viață!

Bucuria iernii

Nica Andrei Nicolas,
clasa a VI-a

Azi, din cerul înnorat,
A-nceput să cadă,
Câte-un fulg alb...
De zăpadă.

Covor alb de cârpea,
A-nceput să se aștearnă
Ca și cum ar fi,
O haină.

De pe dealuri se aud,
Țipete de bucurie.
Copiii au ieșit acum,
Să ne joace-n veselie.
Iarnă, bine ai venit!

Fetele de împărat

Matei Alexandra Roberta,
clasa a VII-a A

A fost odată un împărat, iar acesta se numea Împăratul iubirii. El avea o soție foarte frumoasă și toată lumea din celelalte împărății era uimită pe frumusețea ei. Ei aveau trei fete, ele moșteneau frumusețea mamei lor.

Într-o zi, împăratul le zise:

- Dragile mele, eu am să vă supun la niște probe, pentru a vede care este mai demnă să stea pe tron în locul meu.

Fata cea mare îi spuse:

- Tată, sigur eu voi fi cea mai bună, și voi câștiga toate probele.

Fata mijlocie spuse și ea:

- Tată, dar și eu voi fi la fel de bună ca sora mea.

Iar fata cea mică zise:

- Tată, dacă voi câștiga eu probele, îți promit că vei avea doi nepoți frumoși, cum nu a mai văzut împărăția.

Atunci, tatăl spuse:

- Dragile tatei, nu vă mai certați, care dintre voi este mai bună va câștiga.

Prima probă era demonstrarea vitejiei, așa că fetele trebuiau să se lupte cu un balaur, doar cu ajutorul unei zâne care, dacă știai să îi vorbești frumos, te ajuta.

Fiica cea mare a cedat, deoarece zâna nu a ajutat-o, la fel s-a întâmplat și cu cea mijlocie. Iar fiica cea mică, despe care surorile ei vorbeau numai minciuni, s-a descurcat cel mai bine.

A doua probă era despre demonstrarea puterii, așa că fetele trebuiau să care de la izvor două găleți cu apă, să le pună într-un car și apoi să înconjoare toată împărăția cu carul după ele. Fiica cea mare nici nu a făcut doi pași și a cedat, cea mijlocie a mers jumătate de împărăție, dar a renunțat, iar cea mică, fiind din nou învingătoare, a fost felicitată de tatăl său.

A treia probă a fost despre frumusețe, Fetele aveau fiecare câte cinci rochii diferite, două perechi de pantofi și trei coroane. O rochie era roz, alta verde, alta albastră, una mov și ultima roșie. Pantofii erau o pereche aurie și una argintie. Coroanele erau aproape identice, dar aveau pietre prețioase diferite.

Fata cea mare a dat-o în bară și a uitat să își ia pantofii, cea mijlocie coroana, iar cea mică a câștigat și ultima probă, alegând rochia roșie, pantofii aurii și coroana cu diamante.

Părinții erau puțin supărați că a câștigat fata cea mică, deoarece ei o preferau pe fata cea mare, așa că au supus-o pe fată la încă o probă. Aceasta trebuia să își găsească un soț într-o săptămână.

Fata a traversat nouă mări și nouă țări și și-a găsit alesul. După nouă luni de la nuntă, cum a promis, i-a făcut tatălui ei doi nepoți frumoși, cum nu a mai văzut nimeni pe lumea asta.

Prima care a văzut copilașii a fost mama fetei, care a început să plângă atunci când a văzut ce frumoși sunt. Tatăl fetei și soțul acesteia erau în altă împărăție, pentru a aduce merinde. Surorile sale erau foarte geloase și mereu au încercat să îi pună bețe în roate. După ce au încercat să îi ia viața, au fost trimise în altă împărăție, și nu au mai putut să se întoarcă niciodată.

Împăratul avea doi nepoți, o fată și un băiat. Aceștia au trăit uniți și fericiți până la adânci bătrâneți!

O experiență de neuitat

Șișinea Andra-Ștefania
(promoția 2020)

În clasele a VII-a și a VIII-a, am avut ocazia să particip la unul dintre cele mai speciale proiecte din viața mea de elev. Un proiect care m-a schimbat foarte mult și care mi-a oferit o experiență de neuitat. De ce spun asta? Proiectul Erasmus+ *A handful of trade is a handful of gold in contemporary Europe* a avut ca scop orientarea elevilor în viață, anume alegerea unui job potrivit fiecăruia. Proiectul, bazându-se extrem de mult pe comunicarea în limba engleză, m-a făcut să realizez faptul că mi-aș dori, cu adevărat, să devin profesoară de engleză. Am avut ocazia să cunosc o mulțime de elevi străini, luând parte la 3 mobilități: în Italia, Grecia și Slovacia. Am reușit să mă înțeleg de minune cu fiecare în parte, legând acum prietenii extrem de puternice.

În fiecare mobilitate am fost pusă în situații diferite, unele amuzante, altele mai dificile. Am participat la nenumărate activități de cunoaștere, dar mai ales la activități de practică. Am râs, ne-am distrat și ne-am înțeles de minune. Fiecare zi a fost diferită pentru mine, descoperind din ce în ce mai multe lucruri, care cu adevărat m-au ajutat și fascinat în același timp.

Experiența Erasmus mi-a adus cele mai sincere și adevărate zâmbete. Deși nu mă gândeam că voi ajunge să mă descurc atât de bine, mi-am făcut profesorii mândri în fiecare moment în care mi-am dus o „misiune” la capăt și în care m-am remarcat în fața tuturor. Totodată, mi-am depășit propriile limite și am fost mândră de mine. Chiar dacă proiectul nu s-a rezumat doar la mobilități, ci și la activități din cadrul școlii noastre, mereu m-am implicat cu entuziasm. De aceea, voi continua să îmi povestesc experiența și, cu siguranță, aceste momente vor avea un loc special în sufletul meu toată viața!

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A URSULUI POLAR

Urșii polari sunt sărbătoriți pe data de 27 februarie, anual, de către întreaga lume, dar în special de Rusia, Norvegia, Canada, Groenlanda și SUA, deoarece acestea au onoarea de a găzdui pe teritoriile lor populații de urși albi. Cu toții știm cum arată această specie de urși, cu blana lor albă și pufoasă și cu pielea neagră, neprețuiți, însă poate nu toți i-am și văzut în realitate, în spatele unor garduri din grădinile zoologice sau poate chiar în mediul lor natural. Urșii polari își trăiesc viața în zonele nordice ale Oceanului Arctic.

Această zi internațională are datoria să ne amintească de aceste animale prețioase, care dispar încet, încet din cauza încălzirii globale. Ghețarii continuă să se topească, iar urșii își pierd „casele”. De asemenea, poluarea afectează urșii polari la fel de mult ca și încălzirea globală. Putem însă ajuta prin reciclare și prin evitarea poluării. Omul este cel mai de temut dușman al urșilor polari, animalele fiind vâinate pentru carne, grăsime și în special pentru blana lor.

În această zi se pune accent pe învățarea oamenilor să reducă folosirea vehiculelor sau pentru a nu folosi termostatul, încurajează oamenii să găsească modalități de reducere a emisiilor de carbon.

În ziua de 27 februarie, organizațiile ecologiste și cele de protecție a mediului conduc și organizează evenimente publice și activități educaționale; 27 februarie mai este sărbătorită de adulți și copii prin vizitarea urșilor polari la grădinile zoologice.

În anul 2008, în luna mai, Statele Unite ale Americii au adăugat specia ursului polar în Cartea Roșie a speciilor aflate pe cale de dispariție.

Lăsând la o parte problemele de mediu, în ziua de 27 februarie, oamenii își aduc aminte de poveștile cu urși polari din legendele strămoșilor diferitelor culturi.

La inuiți (sau popular, eschimoși) ursul polar este numit Nanuq. Ursul polar câștigă respectul inuiților. I se mai spune și *cel mereu rătăcitor*. Nanuq, fiind cel mai prețuit pentru eschimoși, vânătorii spuneau că este un mare și puternic, înțelept, ca un om.

Laponii, fiind atât de temători față de această ființă, pentru a nu îl ofensa, refuză să îi pronunțe numele. În schimb, au înlocuit aceste cuvinte cu „câinele lui Dumnezeu” sau „bătrânul cu mantie de blană”.

Poeții din nord descriu ursul polar ca pe un cerb mare și alb, ca spaima focilor (urșii polari hrănindu-se cu foci și pești), călător pe ghețari și dușman al balenelor. Poeții credeau că un singur urs polar are puterea a 12 oameni și spiritul a 11 oameni.

Legende spun că atunci când un urs polar care a fost tratat în mod corespunzător după ce a fost omorât de un vânător, ursul împrășteie vestea și altor urși din specia sa, astfel încât îl lasă pe vânător să îi omoare.

O altă legendă spune astfel: Urșii cei albi au mers cândva în două picioare, au locuit în case de gheață și aveau darul grăirii.

Desigur, cele spuse mai sus au fost numai câteva legende, zise din moși strămoși, dar sunt cele mai cunoscute.

*Poveste scrisa de eleva Alexandra Iancu,
clasa a VII-a A*

ZIUA INTERNAȚIONALĂ FĂRĂ TELEFON MOBIL

Ziua mondială fără telefon mobil se sărbătorește pe data de 6 februarie. Cel care a avut ideea lansării acestui eveniment a fost scriitorul francez Phil Marso. El era specialist în telefonie mobilă și a dorit să deschidă o dezbatere civică, cu scopul de a reflecta asupra impactului telefonului asupra vieții. Inițiativa lui Phil Marso a fost instaurată pe data de 6 februarie 2004, cu ocazia Sfântului Gaston, pentru a ne reaminti de refrenul cântecului lui Nino Ferrer („Gaston, telefonul sună/Și niciodată nimeni nu răspunde”).

Telefonul mobil are un rol atât pozitiv, cât și negativ în viața noastră. Îl putem folosi pentru a comunica și pentru a ne informa. Datorită tehnologiei avansate, putem face aproape orice cu ajutorul telefonului. Totuși, trebuie să nu devenim dependenți de el. Dependența de telefon se numește nomofobie. Cei care suferă de această boală se panichează când rămân fără telefon. Oamenii cu nomofobie nu se pot concentra și își verifică foarte des telefonul, pentru a vedea dacă au primit vreo notificare.

În concluzie, Ziua mondială fără telefon mobil este foarte importantă, deoarece ne ajută să luăm o pauză de la telefon, să nu devenim dependenți de el și să trăim în lumea reală, nu în cea virtuală.

*Marin Ioana Grațîela
clasa a VII-a A*

Matematică în pandemie – sfaturi pentru elevii mei

Privesc în urmă, la ultimele 10 luni și nu pot să nu recunosc că ne-am schimbat. Și eu și voi, elevii mei. Învățarea de la distanță, ne-a luat prin surprindere. Și de ce să nu recunoaștem, poate în mai mare măsură pe noi, majoritatea cadrelor didactice, decât pe voi elevii, care deja erați familiarizați cu „digitalizarea”. Nu neapărat în utilizarea instrumentelor digitale de predare-învățare, dar oricum cu deschidere mai mare pentru a învăța cum pot fi utilizate acestea în scopul învățării. Amuzant este faptul că telefonul mobil, obiect utilizat în cadrul lecțiilor la clasă doar în anumite situații și doar cu acordul cadrului didactic (nu se pun la socoteală pauzele în care voi butonați continuu, însă nu în scopul învățării școlare...), a devenit în această perioadă indispensabil pentru desfășurarea lecțiilor în învățământul on-line.

Frica provocată de începutul pandemiei, panica oamenilor la nivel global, nesiguranța și incertitudinea au creat un mare dezechilibru și în sistemul de învățământ (din toată lumea). Îmi amintesc sentimentul de frustrare pe care l-am simțit când am început predarea de acasă, în martie 2020. În cei 34 de ani la catedră nu mai întâlnisem o asemenea situație, să nu pot comunica cu elevii mei față în față. Inițial am creat grupuri pe WhatsApp la fiecare clasă, pentru o comunicare eficientă. Dar cum să predai matematică elevilor fără ca ei să vadă ce scrii? Dictare? Păi nu este o materie umanistă, să dictezi elevilor, iar aceștia să memoreze și să facă diverse conexiuni mintal. Explicațiile mele, oricât de amănunțite ar fi fost, nu puteau fi înțelese de copii fără ca aceștia să vadă ce și cum scriu. Ca la clasă când scriam la tablă. Chiar așa! Ca la clasă! Dar acum se iveau două probleme. Cum să mă pot vedea cu elevii și de unde tablă?

Prima problemă am rezolvat-o cu ușurință. Am instalat aplicația ZOOM, bineînțeles după ce am „luat lecții” de instalare a unei aplicații pe laptop/telefon (pariez că voi, aproape toți, știți să faceți acest lucru). Deci, am avut nevoie să știu și **am învățat!**

Am achiziționat tabla flipchart și instrumentele de scris (**am învățat** cu această ocazie să fac cumpărături online, nefiind adepta lor până atunci) și astfel am rezolvat problemele mele privind comunicarea cu elevii. Lecțiile puteau începe. Însă problema cea mai mare a fost, și pe alocuri mai este, conectarea unora dintre voi la lecții. Cauze multiple: lipsa internetului la unele familii, lipsa telefoanelor/laptopurilor/computerelor sau insuficiența acestora acolo unde sunteți mai mulți frați de vârstă școlară, lipsa spațiului în care să se poată desfășura programul școlar. Din păcate, mai există și dezinteresul total al unor elevi (foarte puțini de altfel) pentru școală.

Dar să revin la orele de matematică. Cu multă străduință, plăcere, din dragoste pentru profesie și pentru voi, toți elevii mei, cred eu că am reușit să vă captez atenția la lecții, să vă cultiv interesul și motivația (celor mai mulți dintre voi) de a învăța matematică chiar și în această situație extremă. **Am învățat** să utilizez multe aplicații, programe, instrumente pe care le-am folosit în procesul de predare-învățare-evaluare. Cei mai receptivi dintre voi ați învățat foarte bine și în aceste condiții. Și sunteți mulți. Ați folosit cu succes toate instrumentele digitale utilizate, manuale și diverse materiale digitale, culegerile de probleme, etc. Alții au acordat mai puțin interes. Statul acasă a fost asociat de ei cu o pseudo-vacanță, mai ales dacă părinții au fost plecați la serviciu și profesorul nu a fost fizic lângă ei să-i stimuleze.

Știu că uneori am fost mai exigentă, alteori v-am mai certat sau v-am ținut câte un „discurs” care să vă trezească la realitate, dar am făcut-o și o să o fac atâția ani câți mai am de petrecut la catedră. Din dragoste și respect pentru fiecare dintre voi, acum elevi, peste un timp oameni mari cu aspirații, scopuri, proiecte de viață, familii, anorați într-o societate competitivă, în care trebuie să vă integrați și să faceți față cu succes.

De ce matematică? Pentru că este un obiect de examen, primul din viața voastră de elevi, examen care vă va deschide drumul spre viitoarea carieră. Răspunsul adevărat, profund, însă este altul. Matematica este în tot și în toate. Nimic în acest vast Univers nu există fără

matematică. Nouă tuturor oamenilor, ne dezvoltă gândirea și ne schimbă perspectiva de a privi lucrurilor, de a vedea viața. Și totul începe cu rostirea primelor cifre la o vârstă fragedă și continuă cu fiecare lecție nouă pe care noi, dascălii voștri, v-o dăruim pe parcursul anilor de școală. Iar această perioadă de pandemie are și partea ei bună. Pe voi, elevii (de gimnaziu), vă învăț să vă stabiliți conștient prioritățile (școlare și în viață) de la o vârstă destul de fragedă. Trebuie să conștientizați că, de modul în care abordați școala și cerințele ei în această perioadă dificilă, de cum asimilați cunoștințele predate, depinde foarte mult traiectoria voastră școlară. Este greu de recuperat materia dintr-un an și jumătate, poate doi ani de școală, cu precădere la matematică, dacă nu vă disciplinați **singuri** și nu înțelegeți cu adevărat rostul școlii în educația și viitorul vostru și nu învățați lecție de lecție. Din vechime, are poporul nostru un proverb de care ar fi bine să țineți seamă: „Cum îți așterni, așa dormi”.

Am subliniat de câteva ori pe parcursul acestui articol verbul **am învățat**. Pentru că în această perioadă eu am învățat o multitudine de lucruri: să utilizez tehnologia în scopul autoperfecționării și utilizării acesteia cu succes la desfășurarea activității mele didactice, să relaționez cu voi la un alt nivel pe parcursul orelor de matematică sau a activităților extrașcolare desfășurate împreună, să gestionez eficient timpul astfel încât să pot realiza tot ceea ce cuprinde programul meu zilnic, să particip la cursuri și webinarii on-line pentru perfecționare didactică, să îmi fac timp pentru lectură și enumerarea poate continua. Ceea ce

Scopul învățării unui copil este ca acesta să meargă mai departe fără profesorul său.

Elbert Hubbard

vreau să eu să subliniez este faptul că fiecare, elev sau cadru didactic, tânăr sau vârstnic, are totdeauna de învățat ceva. Important este să aveți voința să depuneți efortul necesar, să aveți un scop bine determinat care să vă impulsioneze suficient și să alegeți cu atenție ce vreți să învățați (aici nu mă refer la învățarea școlară!)

Cu începutul pandemiei am plecat împreună, fără să realizăm inițial, pe o cale fără întoarcere. Pentru că, oricât am vrea, nu vom mai fi aceiași. Nu vom mai privi lucrurile în același mod și nu vom mai putea aborda și gestiona situațiile ca în trecut. Suntem deschișătorii unui noi ere. Mai ales voi, copiii de azi, adulții de mâine. Alegeți să învățați, alegeți să vă dezvoltați personal, să vă extindeți cultura generală, alegeți școala! Peste ani, satisfacțiile vor fi pe măsură. Pandemia va fi doar o amintire și atunci doar cei care se vor fi pregătit la timp, vor reuși în ceea ce și-au propus. Iar matematica face parte din prioritățile oricărui elev dornic de succes. Așa că, vă urez spor la studiu dragii mei!

Ianuarie 2021

prof. matematică Daniela Badea

27 mai 1941: Deutsche Kriegs Marine Bismarck este scufundat

Cea mai mare navă de război lansată vreodată de șantierele navale europene, mândria marinei Germaniei hitleriste, cuirasatul Bismarck, nava amiral, menită să egaleze puterea de luptă a flotei britanice, pleacă în mai 1941, în misiune, în Atlanticul de Nord, pentru a intercepta vasele comerciale aliate.

Localizat de Royal Air Force și interceptat de 4 crucișătoare britanice, Bismarck nu este atacat pentru că mărimea lui intimidează, însă va fi vânat de 50 de nave de război, pentru ca în bătălia finală din dimineața zilei de 27 mai, să dea piept cu 4 crucișătoare, 3 cuirasate, 2 portavioane și 7 distrugătoare. După numai 90 de minute, Bismarck avariat grav, ajunge pe fundul Atlanticului, fiind scufundat de propriul echipaj pentru a nu da satisfacția victoriei depline inamicului. Din echipaj supraviețuiesc 115 din 2321 membri.

Autor: Alexandru Ionuț COMAN,
clasa a VII-a B

Sursa foto: <https://www.natgeotv.com>

Mircea cel Bătrân nu era bătrân!

Autor: Diana-Ștefania ALEXANDRU,
clasa a a VIII-a

La 23 septembrie 1386, pe tronul Țării Românești, urca Mircea, unul dintre cei mai străluciți domnitori români, fiu al lui Radu I, strănepot al lui Basarab I Întemeietorul. În vremea lui Mircea cel Bătrân, Țara Românească a atins cea mai mare întindere din istoria sa, fiind atât comandant iscusit, dar și un bun negociator și diplomat. De ce este numit "cel Bătrân"?

Mihai Eminescu în Scrisoarea a III-a îl prezintă pe Mircea în felul următor: "La un semn deschisă-i calea și s-apropie de cort/Un bătrân atât de simplu, după vorbă, după port." Numai că în realitate, atunci când are loc bătălia de la Rovine, Mircea era destul de tânăr.

Și atunci de ce a rămas în istorie cu numele de "bătrân"? Pentru a-l diferenția de ceilalți domnitori ai Țării care au purtat numele de Mircea. Și pentru că era primul domnitor care a purtat acest nume, cronicarii l-au numit cel Bătrân, adică cel din vremurile trecute.

Sursa foto: <https://radioromaniacultural.ro>

Autor: Larisa Ana Maria NĂSTASE,
clasa a VI-a

Paștele cailor: un fapt istoric ALTFEL despre conviețuirea româno-maghiară în Transilvania

Ca și în zilele noastre, în Evul Mediu, Paștele se sărbătorea la date diferite de români (ortodocși) și maghiari (catolici). În ziua Învierii, zi de odihnă, atunci când serbau maghiarii, românii le cereau caii, ca să-și lucreze pământul, iar când serbau românii, situația se inversa. Și pentru că Paștele se întâmpla să fie sărbătorit în aceeași zi de ambele comunități, potrivit calculelor, o dată la 4 sau la 7 ani, atunci aveau și caii zi de odihnă. De aici expresia "la Paștele cailor".

Mayflower ajunge în America

Pe 6 septembrie 1620, caravela Mayflower, având autorizarea coroanei britanice, pleacă din portul Plymouth, spre America, cu 102 pasageri la bord, cu destinația Virginia.

Traversarea Atlanticului, pe ape agitate de furtuni puternice, este una complicată, așa explicându-se de ce cursul navei este deturnat cu 800 km spre nord de Virginia, fapt care îi scotea pe pasageri de sub jurisdicția autorităților engleze.

Realizând acest lucru, călătorii vor semna, înainte să ajungă la țărm, pe 11 noiembrie, un act numit Mayflower Compact, prin care stabileau între ei, un principiu democratic al exercitării autorității și anume conducerea majorității.

În cele din urmă, Mayflower ancora în Capul Cod, azi Provincetown, statul Massachusetts, acolo unde vor întemeia prima așezare permanentă a europenilor în "Noua Anglie".

De expediția lui Mayflower se leagă și înțelesul Zilei Recunoștinței (Thanksgiving Day), sărbătorită în fiecare an în a patra zi de joi a lunii noiembrie. Recolta bogată obținută în anul 1621, va salva viața celor care reușiseră să supraviețuiască iernii, mai puțin de jumătate dintre ei.

Happy
Thanksgiving
Day

Autor: Estera Daniela ZAMFIR,
clasa a VI-a

“Republica de la Ploiești” 151 de ani

Pe fondul războiului franco-prusac, izbucnit la 19 iulie 1870, și al păguboasei afaceri Strousberg privitoare la răscumpărarea de către statul român a întregii rețele de căi ferate, curentul antidinastic din România se acutizează, culminând, la 8 august 1870, cu ceea ce a rămas în istorie, dar și în textele lui Caragiale (comedia D-ale carnavalului, nuvela Boborul), ca Republica de la Ploiești.

Pornită din casa liberalului Radu Stanian, republican convins, peste ani ajuns primar al orașului, în dimineața zilei de 8 august 1870, acțiunea revoluționară se mută în piața centrală a orașului, pe locul unde azi se află Hotelul Prahova, avându-l în frunte pe căpitanul Alexandru Candiano-Popescu, autoproclamat prefect al județului, care citește mulțimii o pretinsă telegramă primită de la Ion C. Brătianu, ministrul de Război în guvernul revoluționar, nou format: “Vă fac cunoscut că principele Carol I a fost detronat astă noapte”!

În sala mare a Primăriei, Candiano-Popescu începe să împartă funcții în administrația locală, tabloul domnitorului Carol fiind dat jos.

Reacția fermă a autorităților, care decid arestarea lui Ion C. Brătianu, pune punct mișcării de la Ploiești, Candiano-Popescu predându-se prefectului Buzăului.

Autor: Ioana-Grațiana MARIN,
CLASA a VII-a A

Sursa foto: <https://adevarul.ro/locale/ploiesti>

PETRU RAREȘ

Bătălia de la Feldioara

Prin Tratatul de la Lipova (11 mai 1529), Ioan de Zápolya (regele Ungariei) recunoștea lui Petru Rareș (domnul Moldovei) stăpânirea asupra Ciceului și Cetății de Baltă, vechi feude ale lui Ștefan cel Mare, a Ungurașului, Bistriței și văii Rodnei. Dar pentru a-și impune stăpânirea în aceste zone, era obligatorie înfrângerea forțelor fidele arhiducelui Ferdinand de Habsburg, fost rege al Ungariei și în continuare pretendent la tronul Ungariei.

La 22 iunie, trupele marelui vornic Nicoară Grozav, înaintate spre Brașov, au intrat în confruntare cu armatele ferdinandiste conduse de comitele Timișoarei, Valentin Török. Pe malul râului Bârsa, lângă satul Feldioara, armata moldavă acționează frontal, lăsând fără timp de reacție adversarul, care nu-și poate exploata avantajul artileriei (50 de tunuri sunt capturate de moldoveni).

Prin acest triumf și prin instalarea pe tronul de la București a lui Vlad al VI-lea Înecatul (1530-1532), Petru Rareș își va exercita influența asupra celor trei Țări Române.

Autor: Bianca Elena PAREPA,
clasa a VII-a A

Bătălia de la Cannae: “Hannibal ad portas!”

Cea mai grea înfrângere din istoria Imperiului Roman este cea suferită la Cannae, în fața generalului cartaginez Hannibal, în cel de-al doilea război punic (așa cum sunt cunoscute războaiele dintre Roma și Cartagina, oraș întemeiat de fenicieni pe coasta Africii de Nord).

Studiată la marile școli militare din lume, bătălia de la Cannae este o lecție de strategie militară, predată de Hannibal, romanilor:

Armata cartagineză (50.000 de pedestrași, 9.000 de cavaleri și 36 de elefanți), printr-un efort dus la limită, oferă o surpriză neplăcută romanilor, prin traversarea munților Pirinei, fluviului Ron și munților Alpi, și descinderea în câmpia Padului (nordul Italiei), în octombrie 218 î.H.

Încercarea romanilor de a pune capăt temerilor în creștere de la Roma, va accentua dezastrul, prin înfrângerile de la Ticinus (noiembrie, 218 î.H.), Trebia (decembrie, 218 î.H.) și lacul Trasimene (martie 217 î. H.).

Hannibal își instalează armata în Apulia, lângă satul Cannae, pe malul Adriaticii, lăsând râul Aufidus să-l separe de romani. Confruntarea are loc pe 2 august, în anul 216 î. H., iar geniul militar al generalului cartaginez face încă o dată diferența. Armata cartagineză este dispusă în formă de semilună, cedând mijlocul romanilor, lăsându-le impresia unei victorii lejere. Înaintând în zona de mijloc fără posibilitatea de retragere, armata romană va fi lovită din flancuri până când se dezintegrează.

Dezastrul roman de la Cannae va rămâne viu în mintea locuitorilor Romei, atât prin proporții și prin distrugerea mitului invincibilității romane, dar și prin distanța la care o armată inamică a ajuns față de porțile cetății. Rămâne sugestivă expresia latină “Hannibal ad portas!”, un strigăt disperat, un semnal de alarmă, un pericol iminent.

Autor: Eliza HASSAN, clasa a V-a

Sursa foto:
<https://todayinhistory.blog>

“De pe vremea lui Pazvante Chiorul”

Angajat în paza palatului domnesc din București, ca simplu mercenar, urcat, în scurt timp, la rangul de șef al gărzilor personale ale domnitorului Nicolae Mavrogheni (1786-1790), pentru a cărui mazălire, mai târziu, va complota împreună cu boierii fanarioți, Osman Pazvantoglu a devenit un personaj etern în mentalul colectiv românesc, prin asocierea numelui său cu vechiul, demodarea.

Numit de sultan, pașă de Vidin, dar niciodată mulțumit cu ce are, Pazvantoglu trece în multe rânduri Dunărea și execută unele dintre cele mai sângeroase campanii de jaf din istoria Țării Românești. Domnitorul fanariot, Alexandru Moruzi (1799-1801) incapabil să instaureze liniștea în țară, își cere singur mazălirea, iar următorul domn, Mihail Șuțu (1801-1802), după incendierea Craiovei, apelează, în zadar, la arnăuții albanezi pentru a apăra Bucureștiul, următoarea țintă a pazvangiilor. Ordinea este restabilită de otomani, iar pedepsirea lui Pazvante este înfăptuită de cetele de haiduci conduse de lăncu Jianu, care într-un duel direct cu Pazvante îi scoate acestuia un ochi. Așa se explică și porecla Pazvante Chiorul.

Autor: Diana Mihaela VICOL,
clasa a VI-a

Strada Osman Pazvantoglu din orașul
Vidin, Bulgaria de azi
Sursa foto: arhivă personală

Proverbes Français

HARPĂ IRENE, élève en VII^{ème}A

Écoute avant de parler et peut-être verras-tu qu'il faut te taire.

Qui veut vivre à Rome, ne doit pas se quereller avec le pape.

Paresseux, veux-tu de la soupe ? Fais-en! — Je n'en veux plus.

Qui a pris un poisson, est pêcheur.

Qui parle, sème; qui écoute, recueille.

On ne prête qu'aux riches.

Tout vient à temps, à qui peut attendre.

Les rois ont de longs bras.

On ne fait pas d'omelette sans casser des œufs.

Quand le chat n'est pas au logis, les rats dansent.

Gardez votre maison, elle vous gardera.

Qui vole un œuf, vole un bœuf.

Si Dieu n'existait pas, il faudrait l'inventer.

Qui ne nourrit pas le chat, nourrit le rat.

Tout le monde sait être sage après coup.

Le chien aboie, la caravane passe.

Il faut garder une poire pour la soif.

Les loups ne se mangent pas entre eux.

Après la pluie, le beau temps.

L'appétit vient en mangeant.

Fêtes et traditions populaires en France

Les Français célèbrent de nombreuses fêtes traditionnelles qui viennent d'une tradition folklorique ou religieuse. Pour les spectateurs, c'est un moment de découverte et d'expérience qui mène à l'allégresse.

1. Le carnaval de Nice est le plus grand carnaval de France et l'un des plus célèbres du monde. Il se déroule chaque hiver à Nice, au mois de février durant deux semaines. Les chars fleuris, les grosses têtes et la bataille de fleurs sont connus dans le monde entier.

2. Le carnaval vénitien d'Annecy. Chaque année, le week-end suivant Mardi Gras, la ville d'Annecy en Haute-Savoie. Dans une ambiance mystérieuse, costumes et masques envahissent les rues de la « Venise des Alpes » et nous emportent dans l'ambiance de Venise et des palais somptueux de la ville des doges.

3. La Fête des géants à Douai. Cette tradition date du XVe siècle. Gayant est le géant porté qui symbolise la ville de Douai. Entouré de sa femme, Marie Cagenon, et de leurs trois enfants, Jacquot, Fillon et Binbin, il parcourt la ville chaque année pendant trois jours à l'occasion des fêtes de Gayant, le début juillet.

4. La fête du citron à Menton est une manifestation festive traditionnelle qui se tient chaque année à la fin de l'hiver dans la ville de Menton. Depuis la moitié du XVe siècle, la commune de Menton est un important producteur de citron en Europe.

5. Le Carnaval de Limoux a lieu depuis 1604. Il dure trois mois et peut se dérouler du mois de décembre jusqu'au mois d'avril. Il est considéré comme étant le plus long du monde. Du XIVe siècle, les meuniers célébraient la remise de leurs redevances le jour du Mardi gras.

6. La fête des lumières (Lyon) - le 8 décembre. La ville de Lyon vénère la Vierge Marie depuis le Moyen Âge et s'est mise sous sa protection en 1643, année où le sud de la France était touché par la peste.

7. Le festival de Cornouaille. Il célèbre, en juillet, les traditions, les chants et les costumes de Bretagne et des autres pays celtiques (pays de Galle, Écosse, Irlande) par des concerts et des spectacles avec théâtre de rue, au son de cornemuses.

8. Le Festival Mondial des Théâtres de Marionnettes est un événement fondé en 1961, se déroulant à Charleville-Mézières. Le festival dure dix jours. Il comporte des spectacles et réunit environ 150 000 spectateurs.

professeur
Atodiresei Isabela

BIOLOGIE

- ☺ Biologia este știința care se ocupă cu studiul vieții tuturor viețuitoarelor.
- ☺ Plantele, reprezintă prima verigă a unui lanț trofic, ele având hrănire autotrofă și se numesc producători.
- ☺ Rădăcina prezintă o zonă absorbantă care are numeroși perișori absorbânți, care absorb apa și sărurile minerale din sol (seva brută).
- ☺ Seva elaborată conține substanțe organice dizolvate în apă, produse prin procesul de fotosinteză.
- ☺ Clorofila, este pigmentul care dă culoarea verde a plantelor și care absoarbe energia luminoasă care este transformată în energie chimică în urma procesului de fotosinteză.
- ☺ Plantele sunt principalele ființe care produc substanțe organice complexe din substanțe minerale simple, acestea reprezentând sursă de hrană pentru restul viețuitoarelor.
- ☺ Transpirația este principalul proces de excreție la plante și se realizează în special la nivelul frunzei.
- ☺ Fotosinteza se desfășoară numai în prezența luminii în timp ce respirația are loc tot timpul, fiecare organ al plantei realizează propria respirație.
- ☺ Germinația sau încolțirea, reprezintă procesul prin care semințele mature, în bună stare, sunt trezite la viață dând naștere unei noi plante.

Licheni

- ☺ Creșterea plantei reprezintă mărirea dimensiunilor acesteia, prin adăugare de celule noi.
- ☺ Ciclul de dezvoltare al unei plante superioare începe de la sămânță și se termină odată cu formarea noii semințe.
- ☺ Lichenii sunt rezultatul simbiozei dintre hifele unei ciuperci și celulele unei alge verzi sau albastre.
- ☺ Algele sunt la fel de importante pentru viața din apă așa cum sunt plantele terestre pentru atmosferă și sol.
- ☺ Drojdia de bere este o ciupercă unicelulară, folosită la dospirea aluaturilor.
- ☺ Din mușegaiul verde-albastrui se extrag substanțe folosite la prepararea antibioticelor.

- ☺ Ciupercile pot fi comestibile, otrăvitoare și parazite acestea din urmă producând boli la plante și la animale.

prof. biologie **Alexandru Iordache Daniela**

Matei Alexandra Roberta
clasa a-VII-a A

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA ANIMALELOR

Lumea animală este plină de curiozități. Mai jos sunt prezentate câteva curiozități despre animalele alături de care trăim pe această planetă.

- Albinele trăiesc în grupuri foarte mari, într-un stup se pot găsi și 60.000 de albine.
- Greierii își freacă picioarele din spate pentru a scoate sunetul lor specific.
- Unele miriapode au chiar și 140 de picioare, de aceea se pot mișca așa de repede.
- Pentru a se putea deplasa pe pânza lui, păianjenul are pe piciorușele lui un ulei special care face pânza să fie alunecoasă.
- Coralul este format din organisme minuscule numite polipi, care trăiesc în grupuri mari iar carcasele lor formează coralii.
- Penajul roz al păsărilor flamingo se datorează creveților pe care îi mănâncă.
- Păsările colibri sunt cele mai mici păsări din lume. Se hrănesc cu nectarul dulce al florilor.
- Struții, nu pot zbura, cei mai mulți struți trăiesc în Africa.
- Puii de porc spinos se nasc cu țepi care sunt moi iar după o oră de la naștere se întăresc.

Urșii Koala se hrănesc cu frunzele arborilor de eucalipt întâlniți la marginea câmpiilor din Australia.

Creierul elefantului poate cântări în medie 5kg iar inima lui între 15-20kg.

Karibu sau renul uriaș se hrănește cu frunze, ciuperci și plante pitice iar pielea care le acoperă coarnele se numește catifea. Pe măsură ce cresc aceasta se curăță.

Tigrul siberian trăiește în pădurile de conifere și tundra siberiană, din păcate au mai rămas puține exemplare în sălbăcie.

Diavolul țepos este o iguană, corpul său este acoperit cu plăci neregulate asemănătoare spinilor de trandafir.

Nevăstuica are un corp de doar 18 cm lungime, este unul dintre cele mai mici animale carnivore.

Pisica de mare are un spin veninos în coadă, cu care își înțepă dușmanii.

Crabii au opt picioare cu ajutorul cărora se deplasează. Cu ajutorul celor doi clești mari se hrănesc.

Caracatițele se pot strecura prin spații foarte înguste și trăiesc în peșterile subacvatice.

Broasca otrăvitoare albastră are în glandele pielii o substanță toxică care o poate apăra de prădători.

Okapi, vârul girafei, are picioarele acoperite cu dungi și restul blănii are o culoare brun-roșcată închisă pentru a putea să se ascundă ușor.

Provocări ale lumii actuale

profesor itinerant, Grad I Violeta Wiederman
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1, Ploiești, Prahova

Când lumea traversează etape dificile, apar provocări care impun regândirea sistemelor socio-economice, administrative, politice, educaționale, schimbarea modului de gândire și acțiune. În condițiile declanșării pandemiei la nivel mondial și a crizei sanitare globale educația se află în fața unor reale provocări de adaptare a sistemelor educaționale și a paradigmelor educației la aceste condiții.

În statele dezvoltate, evaluate socio-economic, s-a înțeles de foarte mulți ani rolul tehnologiei și a mijloacelor e-learning și s-a investit corespunzător, educația s-a reformat și a fost mai bine ancorată la realitățile lumii în continuă evoluție. Digitalizarea educației în România a devenit mai stringentă în condițiile crizei sanitare, încercându-se adaptarea din mers la noile cerințe pentru continuarea procesului educațional. La acest efort conjugat s-au asociat toți așa cum au putut, cadre didactice, elevi, părinți, comunitate, instituții, cu resurse mai mult sau mai puțin limitate, cu presiunea timpului pentru găsirea unor soluții acceptabile, cu lipsa experienței pe terenul educației on-line, digitalizate.

Ceea ce a constituit o reală provocare pentru învățământul românesc în condiții de criză sanitară și pandemie globală a fost nevoia proiectării și derulării orelor în mediu digital, pentru toți elevii, pentru asigurarea șanselor egale la educație. Situația economică a României, dificultățile de finanțare a învățământului de atâția ani, se reflectă în starea modestă a infrastructurii școlare digitalizate, atât în mediul urban, cât mai ales în mediul rural. Procesul didactic în format digitalizat s-a lovit de limitarea sau neajunsurile tehnologice pentru mulți din elevii neurotipici, dar mai ales pentru cei cu CES și familiile lor, din mediul urban și mai ales rural.

Actul didactic în condiții de criză sanitară ce au impus declararea stării de urgență din mai 2020, apoi a stării de alertă, a avut mult de suferit și a necesitat adaptarea din mers pentru toți cei implicați, mai ales pentru cadre didactice, copii/ elevi, dar și pentru părinți, ei înșiși trăind acut izolarea, nesiguranța sau riscul pierderii locului de muncă, teama de îmbolnăvire și de a nu avea resurse financiare pentru familie. În cazul multor elevi (conform estimărilor MEC aproximativ 900.000 elevi) au fost probleme majore legate de lipsa resurselor de acces la învățarea online, de absența echipamentelor tehnice (telefoane performante, laptopuri, calculatoare, tablete cu acces la internet), ceea ce pune învățământul românesc într-o lumină nefavorabilă, în condițiile în care se prelungesc restricțiile și se condiționează începerea școlii de nevoia izolării și

protejării elevilor și cadrelor didactice. Fiind o problemă externă sistemului educațional, apărută și evoluând progresiv (pandemia/ situația de nesiguranță sanitară), școala românească este nevoită să găsească soluții viabile și rapide pentru a facilita accesul elevilor la școala online, e-learning-ul fiind pentru multe țări o practică educațională curentă, nu excepție condiționată de situații fortuite.

Trecerea la noua modalitate de a realiza transmiterea informațiilor necesită abilitarea cadrelor didactice la tehnologia învățării virtuale, că vorbim de cadre didactice din mediul urban sau din mediul rural îndeosebi unde resursele sunt mult mai limitate, unde spectrul sărăciei lovește nedrept familiile cu mai mulți copii, puși în situații de risc de abandon școlar.

Parcursirea unor module de pregătire a cadrelor didactice (de ex. cursurile on-line gratuite **Digital Nation**-ce a dus la crearea rețelei *Profesori in on-line*, webinare diferite cu tematică educațională) pentru a fi familiarizate cu crearea platformelor educaționale, a claselor virtuale (google classroom- predări lecții, postări teste de evaluare, asigurarea feedback-ului), cu combinarea mijloacelor de a păstra legătura cu elevii (comunicare elevi –cadre didactice-părinți -telefoane, whatsapp, email/gmail, zoom, meet etc), nu a făcut decât să răspundă cerințelor adaptării școlii la situația de criză pandemică. Evident că aceasta este numai o etapă care trebuie să fie urmată de perfecționarea abilităților digitale ale oamenilor școlii, din toate ciclurile școlare și din toate mediile geografice unde există unități școlare autorizate. Se cunosc dificultățile logistice, de dotare existente, infrastructura precară de la sate și resursa limitată alocată modernizării învățământului, dar nu trebuie ignorate acele inițiative locale laudabile care au permis diminuarea neajunsurilor, cu concursul administrațiilor locale, a managerilor de școli, a părinților chiar și a celor care au înțeles nevoia de a ajuta școala și comunitatea. Dacă până de curând integrarea elevilor cu nevoi educaționale speciale era pusă într-o anumită ordine procedurală și legislativă, starea de pandemie a pus și pune în dificultate întreg procesul de integrare și incluziune, datorită unor cauze diferențiate astfel:

- **Condiții procedurale, legislative restrictive, birocratice** => reînnoirea documentelor CEOS expirate sau în curs de expirare este îngreunată de condițiile de programare a dosarelor în lucru, de expirarea documentelor psihomedicale emise de comisiile de evaluare de specialitate (de exemplu fișa de evaluare psihologică-emisă de C.S.M. valabilă 3 luni, conform ord. 1985 /2016, anulată dacă dosarul

Educația digitalizată și integrarea elevilor cu CES

nu e programat în timp util de către părinți/ aparținător la comisiile de evaluare de la CJRAE, caz în care se face reînnoirea fișei psihologice în regim privat contra cost, deoarece C.S.M. nu mai eliberează aceluiași copil altă evaluare, menționând că se fac cu mare dificultate și aceste programări și luări în evidență, amânări și reprogramări din varii motive). Această condiție era și înaintea situației actuale, dar această practică a devenit cu atât mai problematică.

- **Cauze tehnologice** => elevii și implicit familiile lor nu dispun cu toții de resurse de a accesa platformele de e-learning, nu dispun de telefoane performante, de calculatoare, tablete și acces la Internet, cu atât mai dificil pentru familiile cu mai mulți copii școlarizați sau copii cu anumite dizabilități. Este evident mult mai dificil pentru elevii cu CES, cu tulburări asociate moderate sau grave (neuropsihice, senzoriale) accesul la învățarea digitală, mai ales dacă nici părinții nu au resursele sau abilitățile necesare de a-i îndruma. Școlile la rândul lor nu dispun toate de dotări corespunzătoare care să facă față cerințelor complexe ale digitalizării procesului didactic, multe din soluțiile găsite fiind provizorii.

- **Cauze/ condiții materiale** => resursele materiale insuficiente s-au regăsit în accesul limitat al elevilor la școala online, exceptând pe cei care aveau resurse și nu s-au logat la platformele generate, nu au participat decât sporadic sau deloc la învățarea la distanță. Nu trebuie ignorate cazurile reale de lipsa resurselor materiale, de trai, elevi aflați în medii defavorizate, ce trăiesc sub spectrul sărăciei, victime sigure ale neajunsurilor propagate atâția ani în societatea românească.

- **Cauze psihoeducaționale, psihocomportamentale** => nu toți elevii neurotipici, non tipici /CES au aplicat și interacționat la nivelul școlii online, după cum nici toți părinții nu au înțeles necesitatea păstrării continuității în învățare pentru copiii lor, așa cum s-a putut ea realiza după declararea stării de urgență. Mai

pregnant a apărut această atitudine la elevii cunoscuți cu probleme de comportament, elevi cu manifestări opoziționiste, reactivi, impulsivi, care au tratat superficial învățarea, atât în varianta clasică (la școală), cât și în varianta *e-learning*. Conduite tip refuz în a respecta un program de lucru în online, prezența la ore și date prestabilite, comoditatea, nepăsarea, lipsa motivației, voința scăzută pentru diminuarea lacunelor și atitudinile acaracteriale au fost întărite de unele decizii ministeriale controversate (*toți elevii vor fi promovați*), indiferent de motivația sugerată. Dificultățile de comunicare cu acești elevi s-au transferat uneori și în planul comunicării cu familiile acestora. Surpriza a venit în schimb din partea unor elevi cu CES care alături de părinții lor au făcut din întâlnirile online o bucurie a reușitei în ritm personal, că vorbim de activități didactice, completare fișe de lucru adaptate sau activități extrașcolare, care să le valorifice calitățile, îndemnarea, chiar talentul (activități practice utile filmate realizate cu familia, desene, colaje, felicitări, activități specifice proiectate pentru *Scoala Altfel*, participare cu lucrări la concursuri online etc).

- **Cauze administrativ- sistemice**- școala românească privită în ansamblul ei nu a fost pregătită să implementeze *peste noapte*, toate schimbările care se cer în condițiile digitalizării educației, aceasta fiind o provocare care cere concursul pe termen imediat și mediu a tuturor factorilor implicați- angajații școlilor- personal didactic, nedidactic/ didactic auxiliar, managementul școlilor- social, comunitar, economic, administrații locale, decizional, legislativ, politic în ultimă instanță. La acestea se adaugă beneficiarii învățării- elevi, tineri, studenți-și familiile acestora, ca parteneri ai procesului educațional instituțional.

Dacă școlile și-au realizat conturi dedicate (*G-suite for education*) este un pas înainte atât de necesar dar nu și suficient, mai ales că nu toate școlile au găsit mijloace să

...ceseseze aceste variante digitale ori nu au avut persoanele competente care să le faciliteze acest demers, ori accesul la Internet era deficitar. Poate de aici decurge și necesitatea creării unor platforme dedicate școlilor românești adaptate **nevoilor particulare** ale acestor școli din diferite colțuri ale țării, **platforme personalizate** gândite să faciliteze accesul la învățare pentru toți copiii (urban- rural, neurotipici, elevi CES) și să asigure cadrelor didactice competențe digitale corespunzătoare.

Pentru aceasta este necesar ca fiecare copil, ca deziderat de maximă urgență, să aibă la dispoziție instrumente care să le asigure accesul la școala online, acele echipamente funcționale care să reprezinte șansa egală la educație a tuturor elevilor, din medii sociale cât mai variate. Aceleași facilități le sunt necesare și cadrelor didactice și factorii decizionali trebuie să găsească sursele de finanțare care să acopere aceste nevoi urgente. Că multe cadre didactice dispun de diferite mijloace care acoperă nevoia digitalizării sau au făcut investiții personale este adevărat, dar se cunoaște că resursele financiare ale unui profesor dedicat muncii cu elevii sunt în multe situații alocate îmbunătățirii materialului didactic, conceperii de instrumente didactice atractive în care investește, pe lângă bani, timp și efort personal, intelectual și moral, stare de sănătate.

În același timp, a spune părinților, cumva imperativ, că sunt obligați să asigure condiții de digitalizare a învățării de acasă pentru copiii lor este cel puțin imoral și nerealist. Se minimizează traiul modest în care traiesc mulți copii inclusiv din mediul urban, se uită că poate mulți părinți nu au cum să le asigure copiilor aceste instrumente tehnologice de învățare, că sunt în situații de șomaj sau fără loc de muncă, copiii sunt mulți din familii monoparentale sau au mai mulți frați cărora familia se străduie să le asigure măcar nevoile de subzistență de fiecare zi. Tocmai în rândul acestei categorii vulnerabile, factorii decidenți din ministere și administrațiile locale trebuie să identifice nevoile reale, cerințele de progres adecvate secolului în care trăim și să ofere resursele materiale și suportul comunitar care să le facă traiul mai decent și atașamentul față de școală care să îi scoată din spectrul

sărăciei și abandonului, că sunt elevi tipici sau elevi cu CES.

Printre **punctele tari** ale educației digitale în fața celei clasice tradiționale pentru elevii cu CES identificate de aceștia și/sau părinții aparținătorii lor ca și de percepția cadrelor didactice am enumera:

- Elevii cu CES se simt mai confortabil emoțional în mediul familial atunci când învață online, având suportul mai constant al părinților în rezolvarea cerințelor de lucru, cu sau fără sprijin
- În proximitatea casei, în apropierea familiei, elevii cu CES sunt mai protejați și mai puțin expuși criticilor frecvente din mediul școlar tradițional (în clasa tradițională, plasarea de multe ori în ultima bancă, ironiile colegilor, reproșurile mai curând nejustificate ale cadrelor didactice, tendințe de violență fizică, verbală, bullying școlar, accidente, compararea cu alți elevi, competiția în defavoarea antrenării cooperării și muncii în echipă, atitudinile de respingere, marginalizare etc).
- Unii elevi cu CES au deprins mai ușor utilizarea instrumentelor de *e-learning* (telefoane, tablete), cu sau fără ajutorul familiei, fraților s-au arătat încântați de reușitele lor personale ca și de materialele didactice virtuale care le-au fost transmise pentru vizionare și asimilare (resurse audio-video, acces la materiale interesante- filme pentru copii și familie- resursă you tube, ateliere creație, teatru virtual pentru copii, documentare tematice adresate activităților din *Săptămâna Altfel*- curiozități din lumea animalelor, grădini zoologice din țară și din lume (ex. San Diego Zoo- filme atractive, curiozități, desene, jocuri atașate), frumusețile României (Delta Dunării, Transfăgărașanul, Cascada Bigăr, Porțile de Fier etc), vizitarea virtuală a unor muzee din țară și străinătate, ateliere de olărit, pictură, fotografie, ateliere de lectură, educație ecologică, educație pentru sănătate și alimentație sănătoasă, informații cu caracter istoric- personalități marcante, oameni de valoare (cultură, sportivi) care

pot reprezenta modele pentru copii și tineri etc).

- Elevii cu CES nu au mai trăit constant și apăsător presiunea evaluărilor și calificativelor realizate la clasă, care le provoca stări de disconfort, emoție negativă, frustrare și perpetuarea nereușitelor (calificative/note scăzute)
 - Elevii cu CES au fost mai protejați de riscurile de îmbolnăvire, unii fiind copii cu tulburări asociate, comorbidități (sistem imunitar scăzut, dificultăți de deplasare, tulburări senzoriale, de limbaj etc.), în condițiile desfășurării lecțiilor online.
 - Elevii în general au petrecut mai mult timp cu familia, au comunicat mai bine, părinții poate au reușit să își cunoască și înțeleagă copiii mai mult, cu trăirile, bucuriile, temerile, aspirațiile lor
- Dintre **punctele slabe** desprinse după această perioadă de *e-learning* pentru elevii cu sau fără CES putem menționa:

- Accesul dificil la instrumente online / echipamente - telefoane, calculatoare, tablete conectate la Internet, platforme de învățare unde nu au avut toți acces
- Numărul mare de teme alocate zilnic copiilor/ elevilor, neadaptarea acestora pentru elevii cu dificultăți de învățare din punct de vedere conținuturi, cerințe nediferențiate de rezolvare;
- Timpul limitat alocat rezolvării cerințelor de lucru- teme, evaluări, proiecte, transmise de cadrele didactice de la școlile integratoare;
- Suprapunerea timpului de învățare online pentru mai mulți copii ai unei familii- instrumente IT insuficiente sau nefuncționale ;
- Elevii cu CES și părinții lor nu au aceleași resurse de învățare personale și tehnologice (de digitalizare) comparativ cu mulți din elevii neurotipici, ceea ce îi plasează într-o zonă de *marginalizare educațională indirectă*;
- Activitățile remediale atât de necesare pentru elevii cu CES sunt mai greu de realizat online, mai ales când nu există concursul

familiei în acest demers de durată. Elevii cu dislexie, disgrafie, discalculie, cu dizabilități psihointelectuale, emoționale, cu stimă de sine scăzută au nevoie permanent de muncă remedială- acasă, la școală- pentru diminuarea lacunelor acumulate, pentru dobândirea abilităților instrumentale atât de necesare (scris-citit-calcul), pentru antrenarea unor deprinderi utile.

- Comunicarea interpersonală, relațiile între copii/elevi, empatia față de copiii în dificultate a avut de suferit în lipsa contactului direct și a modelelor de educare a incluziunii și egalității șanselor în mediul școlar și extrașcolar.
- rezistența la schimbare a unor cadre didactice față de provocările digitalizării și nevoia adaptării la aceste cerințele de învățare rapidă a metodelor didactice în online (proiectare, strategii didactice, timp alocat, sistem de evaluare digitală- elaborare de teste virtuale raportate la conținuturile învățate, mijloace de consiliere virtuală elevi- părinți, elevi- elevi, părinți- cadre didactice, monitorizarea evoluției școlare, planuri remediale pentru elevii în dificultate, asigurarea feedback-ului etc.)
- riscurile expunerii prelungite la activități online pentru școlari și tineri- cu afectarea stării de sănătate și nesiguranța emoțională (psihologii și medici neuropsihiatri dezbat de mulți ani aceste probleme), afectarea capacității vizuale, a stabilității psihoemoționale, de conduită (riscuri de tip expunere mediu online-agresiune, violența în rețele virtuale- mai periculoase pentru micii școlari dar și pentru elevii mai mari și tineri).
- Acutizarea unor stări emoționale negative pentru elevii cu sau fără CES pe fondul izolării prelungite (tulburări emoționale, de somn, anxietate, atacuri de panică, disfuncționalități neurovegetative (tulburări digestive, palpitații, amețeli etc), raportate de mulți elevi și părinți.
- Stare de nesiguranță, teamă generalizată, alimentată de mijloacele mass-media, bombardamentul cu

mesaje negative legate de starea globală generată de efectele pandemiei și riscurile de îmbolnăvire, în ciuda eforturilor de educare a siguranței populației.

- Decizii instituționale contradictorii, lipsa sau neclaritatea procedurilor (Evaluarea Națională pentru elevii cu CES de clasa a 8 a, modalități de încheiere a situațiilor școlare).

Identificarea și aplicarea celor mai bune soluții pentru învățarea online în noul an școlar 2020-2021, așa cum va fi el structurat pentru facilitarea învățării și egalizarea șanselor pentru toți elevii, va fi singura modalitate de a asigura calitatea cât mai bună a învățării, pentru toți elevii cu sau fără cerințe educaționale speciale, pentru reducerea riscului de eșec și abandon școlar.

Asigurarea bunului mers în noul an școlar depinde de fiecare partener educațional- **școala- familia- comunitatea**- de factorii de decizie instituționali, de implicarea mediului economic pentru finanțarea digitalizării școlilor și nu în ultimul rând de evoluția actualiei stări de alertă care condiționează începerea școlii în anumite condiții restrictive, pentru asigurarea sănătății populației în general, a elevilor și cadrelor didactice, în particular (educarea prevenirii îmbolnăvirilor, protecția sănătății și vieții).

Modelele de bune practici ale școlii finlandeze pot fi luate în considerare atunci când cei implicați în reformarea educației și egalizarea șanselor vor înțelege că educația poate fi făcută cu bucurie și să trezească în rândul elevilor plăcere și dorință de cunoaștere și explorare, bucuria descoperirii, magia lecturii și a jocului în mijlocul naturii, interogația și antrenarea gândirii critice.

Școala finlandeză constituie un exemplu excepțional de integrare a elevilor cu nevoi speciale, a copiilor de imigranți, care impun la un moment dat sau pe termen lung, intervenții specializate. Obiectivul fundamental al școlii finlandeze este să se îndrepte către nevoile fiecărui copil, să îl ajute să învețe în ritmul dat de potențialul său particular.

Nu este întâmplător că, dacă vorbim de integrare și egalizarea șanselor, școala finlandeză este un model excepțional, contribuind el însuși la succesul din ultimii ani al învățământului finlandez la nivel internațional. Acest succes se datorează în mare măsură faptului că Finlanda a reușit să prevină marginalizarea elevilor cu dificultăți de învățare, acordând atenție tuturor și concepând planuri de intervenție personalizată pentru fiecare copil, dacă a fost și cât a fost necesar, în spatele acestui efort stând echipe multidisciplinare bine pregătite și valorizate social (*profesori de educație remedială*) și o infrastructură modernă, tehnologie care face accesul tuturor copiilor, indiferent din ce colț al Finlandei provin.

Învățământul special din Finlanda și cel de masă permite depistarea precoce a dificultăților de învățare, acordarea sprijinului pentru copiii cu D.I., acesta fiind planificat și implementat în strânsă legătură cu familia

copilului de către echipa reunită să ajute acești copii și familiile lor. Familia este un partener autentic al muncii de recuperare, astfel încât în Finlanda cazurile de corigență sau repetenție sunt cu totul excepționale, posibil grevate de probleme medico-psihologice asociate foarte grave. Atenția profesional orientată către nevoile educaționale particulare ale fiecărui copil a făcut din profesori, elita societății finlandeze.

Profesorii finlandezi care pătrund în sistem după examene foarte serioase, au multă autonomie în organizarea propriei munci și fac din *elevi- familie- comunitate*, parteneri indispensabili. Încrederea acordată profesorilor concordă cu responsabilitatea și probitatea lor profesională și morală, efortul lor comun fiind o lecție de cooperare, respect și generozitate interumană, cultivată ca politică de stat.

Toate acestea și multe altele care nu pot fi acum detaliate fac din micul stat finlandez **un exemplu de bune practici educaționale**, împlinind crezul mentorului său, Pasi Sahlberg: *"Cred că școlile publice ar trebui să fie un loc pentru fiecare și fiecare copil să aibă șanse egale să devină ceea ce vrea să fie"*. Și am adăuga, *ceea ce poate să fie*, cu înzestrarea, limitele sau calitățile sale funcționale sau psihoindividuale.

Elevii finlandezi vin cu plăcere la școală, citesc enorm împreună cu părinții lor, sunt beneficiarii unui *mediu educațional prietenos și deschis la diversitate*, mediu care nu pune preț pe testarea standardizată și nu încurajează competiția, ci *cooperarea*, ajutorarea celui în dificultate și egalitatea de șanse.

Pentru mulți din elevii români este destul de dificil să acceseze resursele educaționale impuse de tehnologia informației, dar acest impediment e bine să mobilizeze toți factorii responsabili pentru a găsi cât mai urgent soluții viabile, atât pentru elevii din mediul urban cât mai ales din mediul rural, cu atât mai mult pentru elevii care nu dispun de suportul material al familiei, care provin din medii defavorizate, cei mai expuși riscului de eșec sau abandon școlar, cu consecințe negative pentru individ și societate în ansamblul ei.

Bucuria de a fi la școală și de a învăța, de a ști și descoperi vine dintr-un imbold personal antrenat prin motivație, voință, dorință de autodepășire dar și din caracteristicile mediului în care elevul și copilul trăiește, din sistemul de valori care îl formează pentru viața- *familia, școala, societatea*.

Stă în puterea actorilor educaționali reușiți să găsească soluții pentru depășirea dificultăților și barierelor cunoscute ale sistemului de învățământ românesc, să identifice sectoarele ce se cer mai rapid reformate, să găsească resurse de finanțare pentru școli prin **parteneriate viabile școală- comunitate**, inclusiv biserica să se implice mai activ, să responsabilizeze **familia** în procesul educațional al copiilor, știind că o societate cu oameni educați și responsabili, activi socio-profesional, poate progresa și se poate dezvolta, poate depăși cu succes perioade sau etape dificile.

Prietenie în pandemie

Anul 2020 a reprezentat un an de încercări pentru toată lumea. Necunoscutul a invadat universul și a scos la iveală comportamente prea des uitate.

Nici mediul școlar nu a fost iertat și iată-ne într-o situație cu totul nouă pentru profesori, elevi, părinți: învățământul la distanță. Atât pentru cei mari, cât și pentru cei mai mici învățăcei a fost un salt imens în abisul tehnologiei.

Cu toate acestea, nu am uitat valorile fundamentale ale unei vieți cât mai aproape de normalitatea arhicunoscută și am ales să le promovăm, chiar și la distanță.

Așa a luat naștere proiectul transnațional „Ursulețul de pluș – Prietenie în pandemie”, în colaborare cu IPLT „Mihai Eminescu” din municipiul Bălți, republica Moldova. Elevii clasei pregătitoare A și clasei a IV-a A, coordonați de doamnele învățătoare Ana-Maria Prodan și Daniela Oprea, au participat în acest demers inovativ cu dorința de a lega prietenii, de a împărtăși idei, gânduri, sentimente cu copiii de peste Prut. Întâlnirile online au fost modalitatea ideală de a lua contact cu alți copii fără teamă, cu inimile deschise.

Activitățile diverse au adus un plus în dezvoltarea emoțională și intelectuală a elevilor, marcând astfel începutul unei colaborări, ce ne dorim să fie de lungă durată.

institutor Ana-Maria Prodan

Educație tehnologică

activități extracurriculare

Educația tehnologică întregeste cultura generală a elevului, având un caracter interdisciplinar și practic – aplicativ. Prin studierea acestei materii, elevii înțeleg rolul Educației Tehnologice în viața de zi cu zi. Activitățile extracurriculare dovedesc aplicabilitatea noțiunilor teoretice dobândite pe parcursul orelor, în realizarea unor produse tradiționale sau a unor obiecte decorative, ce dezvăluie frumusețea copiilor. Scopul acestui obiect de studiu este acela de a dezvolta mobilitatea în gândire a elevilor, de a stimula o gândire divergentă, de a se angaja într-o activitate concretă, plăcerea de a înțelege o problemă tehnologică structurând cunoștințele, abilitatea de a construi un produs.

Activitățile extracurriculare au fost realizate cu elevii claselor de gimnaziu: în luna octombrie – *Atelier de produse textile*, în luna noiembrie – *Macheta locuinței*, în luna decembrie – *Sărbătoarea Crăciunului*. Aceste proiecte au prins viață prin realizarea unor produse dovedind creativitatea copiilor. Astfel, studiind această disciplină - Educația Tehnologică, elevii urmăresc opțiunile privind ocupațiile și profesiile.

prof. Mihaela Negoită

„Artă și creativitate – ferestre către viitor”

proiect educațional destinat elevilor de clasele a III-a și a IV-a

Elevii claselor a III-a A, a III-a B și a IV-a A din Școala Gimnazială „Rareș Vodă”- Ploiești, coordonați de doamnele profesoare pentru învățământ primar Daniela Oprea, Nicoleta Malai și Ana-Maria Prodan, au avut în desfășurare, în perioada noiembrie 2019 - martie 2020, un proiect inovativ, creativ și foarte atractiv, pe placul copiilor.

Pornind de la ideea necesității formării viitoare a elevilor, doamnele învățătoare au gândit un demers care să le ofere acestora ocazia să se dezvolte pe mai multe planuri, să se coordoneze și să coopereze, să își folosească imaginația, creativitatea și ingeniozitatea.

„Artă și creativitate – ferestre către viitor” a fost un proiect ce a luat naștere din dorința copiilor de a se exprima și altfel, nu doar în rigoarea impusă de programa școlară, din curiozitatea unora dintre ei de a afla informații și modalități inedite de lucru.

Proiectul a debutat cu descifrarea laturii financiare a oricărei activități, elevii participând la programul național organizat de o instituție bancară, „Școala de bani pe roți”, în cadrul căruia elevii au aflat „secretele economiei de piață”.

Pentru a cunoaște abilitățile și aptitudinile elevilor, doamnele învățătoare au redactat chestionare special concepute pentru nivelul de vârstă al copiilor.

Interpretarea chestionarelor a condus la formarea unor echipe de elevi, alcătuite pe baza intereselor comune. Ceea ce a impresionat a fost faptul că elevii au ales domenii artistice diverse: artă dramatică, arte plastice, artă coregrafică și interpretativă, artizanat cu materiale ecologice sau reciclabile, etc.

Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova a prilejuit copiilor implicați în proiect întâlnirea cu arta olăritului, cu obiecte, vase, bijuterii confecționate din lut și alte materiale, precum și descoperirea unor civilizații în care arta era la un nivel foarte înalt. Poveștile din jurul unor obiecte au intensificat curiozitatea copiilor și dorința de a încerca să transpună, în propria viziune, ceea ce i-a impresionat.

În realizarea activităților proiectului au fost implicați și membrii comunității locale, acestea având ca punct terminus și acțiuni de voluntariat ce au presupus oferirea de obiecte artizanale hand-made elevilor Școlii Speciale Nr.1 - Ploiești, precum și cadrelor didactice din Școala Gimnazială „Rareș Vodă”.

Pentru a menține activ interesul elevilor, doamnele învățătoare le-au propus elevilor o întâlnire cu domnul profesor Liviu Drăghici, președinte al Asociației „Ai carte”, ocazie cu care aceștia au participat la workshop-ul „Antreprenoriat pe înțelesul tuturor”. Atelierul le-a oferit elevilor oportunitatea să înțeleagă valoarea banilor, să distingă între prețul și valoarea unui obiect și să cunoască diferența între un simplu cumpărător sau vânzător și un specialist antreprenor.

Pentru valorificarea informațiilor primite, la început de primăvară, anotimp al renașterii și frumosului, elevii au organizat „Târgul de primăvară”, în incinta școlii, moment excelent pentru ei de a pune în practică cunoștințele asimilate și de a-și face cunoscute produsele activităților realizate de-a lungul celor aproape cinci luni.

Doamna Ana-Maria Prodan, unul dintre coordonatori, afirma despre proiect: „Am încercat să creăm modalități eficiente și plăcute elevilor de a le întări stima de sine, de a-i învăța să lucreze în echipe; am dorit să subliniem importanța cooperării, să dezvoltăm toate acele competențe necesare unui viitor mai bun și să le oferim elevilor noștri oportunități reale de învățare și dezvoltare”.

inst. Ana-Maria Prodan

p.i.p. Daniela Oprea, p.i.p. Nicoleta Malai

Iarna

Mici cristale de zăpadă
Se aștern acum pe jos,
Peste iarba înghețată,
Iată, frunzele-ntr-un strat gros.

Acum natura-a adormit,
Păsările au zburat,
Animalele s-au săturat
De această vreme de neuitat.

Gerul ăsta nemilos
Nu-ncetează nici o clipă;
Nimeni nu crede că-i frumos,
Decât o mică turturică.

Când începe iar să ningă
Cu fulgi mici și prăpădiți,
Copiii încă mai speră
Că vor schia pe munți înzăpeziți.

Un brăduț stă în pădure,
Este mic, singur și trist,
Dar încă se mai gândește
Că va fi împodobit.

Silvestru Ștefania
prof. coordonator Oprea Daniela

Iarna

Iarna, iarna, prin păduri,
Își îngheață râuri,
Se așterne pe poteci
Troienite, mici și reci...

Toți copiii-s bucuroși,
Astăzi, vor și ei, voioși,
Să se joace cu zăpadă,
Căci, de azi, este iarnă,
ca și altădată...

Sorina Militaru
clasa a IV-a A

Sport

Dintre elevii școlii noastre care practică sport
de performanță ne mândrim cu:

Macovei Alexandru
locul III
Campionatul Național de Scrimă -2018

Răduță Leonard
locul I
Campionatul Național de Judo -2019

Ciobanu Robert
vicecampion la
Campionatul Național de Box -2020

prof. Adrian Samoilă

Școala Gimnazială „Rareș Vodă”
str. Vornicul Boldur, nr. 3, Ploiești, Prahova
email: scraresvoda@yahoo.com
Telefon: 0244.575.021

